

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **заменик тужиоца за ратне злочине Веселин Мрдак,**
- **пуномоћници оштећених – Наташа Кандић и Славица Јовановић,**
- **сви оптужени,**
- **браниоци – адвокати: Звонимир Здравковић,** бранилац опт. Љубана Деветака, **Бранкица Мајкић,** бранилац опт. Милана Девчића, **Игор Олујић,** бранилац опт. Милана Радојчића, **Војислав Вукотић,** бранилац опт. Жељка Крњајића, **Миладин Живановић,** бранилац опт. Миодрага Димитријевића, **Јасмина Живић,** бранилац опт. Дарка Перића, **Бранко Лукић,** бранилац оптуженог Радована Влајковића, а који ће на овом претресу мењати адвоката Ђорђа Калања, браниоца оптуженог Радисава Јосиповића, **Гордана Живановић,** бранилац опт. Јована Димитријевића, **адв. Слободан Живковић,** бранилац опт. Стојановића, Бачића и Николајидиса, **те Бранислава Фурјановић,** бранилац опт. Зорана Косијера и Петронија Стевановића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Судија, уз Ваше допуштење, напустила бих претрес око 12, мењаће ме колега Налић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у реду.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је јаван.

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 9 часова и 46 минута.

**НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА
ИСПИТИВАЊЕ СВЕДОКА**

КОНСТАТУЈЕ СЕ да се испитивање сведока Јосипа Сабљака врши путем видеоконференцијске везе остварене са Жупанијским судом у Вуковару, у присуству судије Јадранке Курбел и судијског помоћника Округног суда у Београду Гордане Илић.

СВЕДОК ЈОСИП САБЉАК

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, господине Сабљак. Да ли ме чујете?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли Ваши лични подаци, од оца Стјепана, умировљеник, адреса Ловас, ул. Фрање Рачког број 5, рођени сте 1940. године у Ловасу и са оптуженима несродан?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Јесте, точно.

Са личним подацима као на записнику Жупанијског суда у Вуковару од 22.11.2007. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бићете саслушани као сведок. Као сведок сте дужни истину да говорите. Давање лажног исказа

је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на поједина питања, уколико би себе или неког свог блиског сродника, изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. И пре него што кренете да дајете свој исказ, положићете заклетву понављајући речи које ја изговорим. Заклињем се.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да ћу о свему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом будем питан.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Што пред судом будем питан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: И да ништа од онога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што ми је познато.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Што ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу прећутати.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Нећу ћутати.

**Опоменут, упозорен, а након полагања заклетве,
изјављује:**

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Нисам резумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо ми констатовали сада у записнику, да сте Ви положили заклетву и тако даље. Господине Сабљак, овде се пред судом у Београду води кривични поступак због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва против Љубана Деветака, Милана Девчића, Милана Радојчића, Жељка Крњајића, Миодрага Димитријевића, Дарка Перића, Радована Влајковића, Радисава Јосиповића, Јована Димитријевића, Саше Стојановића, Драгана Бачића, Зорана Косијера, Петронија Стевановића и Александра Николајидиса, а предмет ове оптужбе су догађања у месту Ловас у октобру и новембру месецу 1991. године – убиство 69 цивила, па ћете суду причати све што је Вама познато у вези ове оптужбе, чији је предмет напад на Ловас, вођење цивила на детелину

која је била минирана, дешавања у самом селу, затварање становништва, убиства и тако даље. Ви сте већ давали исказ пред истражитељима Хашког тужилаштва 08. и 09.02.1996. године, затим сте на главном претресу пред Жупанијским судом у Вуковару 19.11.2003. године и по замолници овог суда, такође у Жупанијском суду у Вуковару 22.11.2007. године. Због јавности овог претреса, испричаћете све што је Вама у вези овога познато, које оптужене познајете, да ли знате какву су они улогу имали у овим дешавањима и све што знате у вези овога. Изволите.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Па ја познам Љубана Деветака, Милана Радојчића, Девчића «Мићу», не могу сада журити, мало ми таји мозак. Ове Ловашчане све познам добро, јер су у округу моје улице били и рођени су сви у Ловасу. Љубана знам као шефа, да је био, јер нам се представио, када смо били заузети и оно све када смо били тамо, онда је он послао курира и нас на неки састанак, седница, шта ли је било, позвао да ћемо радити, да морамо радити, да више нема овај, никаквих, да неће бити проблема, он се представио као, што кажу, шеф. И ми смо били можда једно пола сата, ту нам је говорио и више онако као неки не знам ни ја како бих рекао, заповедао нам је да морамо бити покорни и радити. Е и Крњајића познам исто. И он је из Ловаса и ког би сада још, све Ловашчане познам добро, кажем, јер су одарсли ту у Ловасу и рођени, а ови даље сада, не знам им ни име што сте читали ове задње, не познам, већ познам, неке познам из виђења који су били ту у униформи, који су, тамо када смо ишли на минско поље, пре но што ћемо ићи, који су тукли и ону ноћ када смо били заробљени у дворишту у задруги, онда смо били на клупама постављени и онда су нас малтретирали неки, некакав Марко, па некакав Никола, Земунац, па не знам, био је мрак, тако да само знам да су га звали тако. Тај Марко је био некакав, пијан је био па је био онако мало, ваљда му је било досадно, па је ишао, па нас тукли. Ето сада о овоме, отприлике онако, то је био као улаз када смо, овај, када су нас покупили да дођемо на конференцију и ми дошли горе пред задругу. Они нас стрпали у двориште, све је било припремљено, два реда клупа и стрпали су нас унутра, набили онако у мирном ставу преко клупе, једна нога са једне

стране, а једна са друге и набијали нас, тако да нисмо могли ни макнути, руком не можеш, само десна рука на десну страну, лева на левој. И ту ноћ смо ту били. Када се смрачило, онда је дошао један и пописивао нас све редом, онако у мраку са батеријом, пописао нас је и овај, када је био готов, а један је, један је дошао мало касније у оном ратном, ратном, војничком оном, са «титовком» на глави и имао је ципеле баканџе, официр изгледа да је био, имао је ципеле баканџе и оне доле као канишне, шта ли је, висок, онако нисам га могао баш добро видети, али наспрам зида, хоризонта, био је висок и стојао је, чекао је када ће ови пописати. Када су они пописали, онда су њему предали списак и онда је он отишао.

Онда је у неко доба ноћи, ваљда им је то била тактика, да не би ми направили неку узбуну или нешто, онда су направили акцију кроз улицу горе, онамо јурили и трчали, лупали, пуцали, дерали се, викали. То је било једно пола сата, а ми сада чекамо, капија је била затворена, жељезна, чекамо када ће улетети унутра. А они лупају по капији, то је страшно било. Ми смо мислили, готово је, сви смо, што се каже, укочили и тако је то ето било. Онда је престало то тероризирање и онда ујутру када је свануло, онда је дошао један, е сада, тај није био као онај високи што је био. Дошао је у официрском оделу, онако свечано одело и ушао је горе у ходник и скинуо реклу, тамо је, то је кухиња била и испред нас горе задружна, и сада је и ушао је горе у оно једно, па петнаест минута су нешто говорили и имао је он ту и ове чуваре што су нас чували. И онда је прозвао, прозвао, прозвао Луку, мали, то је био младић један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало ближе микрофону, господине Сабљак, ближе микрофону уста, онда ми губимо овде звук, слабије Вас чујемо.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Нисам разумео сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да не померате главу, онда се удаљавате од микрофона и онда Вас ми слабије чујемо.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Добро, добро, ево сада ћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: И прво су тог Луку Балића увели горе и дали му метлу да мете онај ходник. Мали када је почео

места ходник, онда га је тај официр толико ухватио, толико га је тукао, шопио га доле о бетон онај, газио га је. Мали је урликао, дерао се и онда су га избацили. Онда је Марко Филић, сада је покојни, од тих батина и умро. Онда су њега горе довели и увели у кухињу. Нису га тукли пред нама на ходнику, већ у кухињи, а то је било страшно за слушати како се дерао. Онда су га двојица ухватили, тај ходник и тај трем је висок можда једно метар и по, вишљи од дворишта. Онда су га преко зида оног бацили доле на некакав, што је стојао доле, уза зид, бацили су га доле. И онда је он дошао опет у колону тамо. Он је седео баш уз мене са десне стране на клупи. И онда ту је било њихово неко, ишли околу у кордону и онако где којега, ваљда су имали списак, онда онај му покаже који је. То све по списку је и радило и онда дође, па га бубне пар пута. Тамо је била радиона и имали су цеви којекакве, армиране од комбаја, шипке, не знам ни ја све шта је кога допало. И девет, девет сати, сада нећу, овај, то је давно било, већ сам давао у изјавама, можда нећу све по реду дати, али ћу све убацити, можда мало касније, јер ово, не могу сада тај редослед направити, као што сам задњи пут говорио.

И, овај, онда је била, овај, припрема за тучу, ту је дошао Љубан горе на ходник са неким списком. Ту се војска почела комешати, почела је туча, дошао је још однекуд један камион некакве војске под шлемовима, па су нас опасали кордоном да не би ко бежао и отишли су овај, онда је почела та, не знам како бих ја назвао, тучњава и ишли су редом, али најглавнији су били ови, било је те војске, али не знам, како бих рекао, нису били агресивни као ти, на пример, Марко тај, па не знам, било је ту пуно. То је било из тих редова што сте Ви читали, што их ја не познам, ниједан није био од наших Ловашчана када је било то, када су нас тукли пред одлазак на минско поље. Хтели су се да задовоље и тукли су, то су људи падали у несвест, то су људи падали, овај Мато Ходак, он је променио, када га је тај истукао, овај, Никола, више га нисмо познали, глава му се сва извитоперила, очи искочиле, крвав сав, крв цури. Лукетиће су, био је син, отац, два сина и отац, њих су исто толико. Једног су нагурали тамо негде на нешто и овај, пребио је ногу, тако да му је одмах нога крварила.

Изгледа да је преломио скроз или га је са нечим лупио, само сам видео када су се дерали и скакали. Ту је било чисто кажем, ми смо, ми смо падали, што каже, у неки, у неку кому, сада смо и ми на реду. И то је трајало, па не могу сада ја рећи колико. Е онда су нас постројили у два реда и крећемо на минско поље доле.

И изашли смо, ишли смо цестом. Добио је сваки, њих је било два реда, ми смо били овако у два реда, а они су са стране нама, сваки је имао једнога. И ја заборавим, па окренем главу, овај, па онда не разумете, јер узбуђен сам па онако, ваљда ми је то, не знам како бих рекао.

И онда смо ишли на минско поље. Био је један јако, Бошко Бођанац, био је јако овај избоден ножевима. Нисам ни рекао, Петроније је ишао у том кошмару и боо ножевима људе и овај, онда је избоо тог Бошка јако, убоо га је у дебело месо и пресекао му на нози ову главну жилу, аорту. То је крварило и човек је онда изгубио снагу, пуно крви је изгубио, али ишли смо, онда су рекли, када су кренули доле, «ко неће да иде, нека иступи из строја и не мора ићи, неће се ићи горе на минско поље». Али ми смо ишли, тај Бошко и ми смо ишли. Бошко је одједном почео малаксати на по пута и иступи из строја и виче, «ја не могу даље», каже и ми идемо. Један је изашао вани, репетира, а ко је, ја сам био на челу негде у другом реду, нисам видео, нисам се смео окретати. Ја само сам чуо где је репетирао, а овај један виче, «не, док прође колона», да не пуца док колона не прође. И наједном, ја нисам уопште видео да ли је прошла колона или није, само сам зачуо једно два, три рафала. Вероватно да је ту и убијен пред кућама тамо у Долу доле. И онда смо дошли на минско поље, раширили нас, прво идемо горе колико је то широко. Није, то је била детелина задруге ловаске и мине су они поставили горе на горњој страни испод творнице «Борова». Онда су нас раширили у стрељачком строју, целу ту ширину и морали смо се ухватити за руке и ићи, трљати детелину ако има где мина, да ми настрадамо. Ми као да смо ми то минирали, кажу. Па, ми немамо појма, ми стрепимо, опет немамо појма где су мине ни шта су. Али ето, ишли смо, када смо кренули, они су с леђа, сваки је имао с леђа једнога војника и овај, неко је био, што кажу, агресиван па је

залећивао се, тукао, али не који су људи касније причали, да је било међу њима неко који је бележио на леђима нечим. То је био ваљда знак, можда нису мислили све убити, већ које треба убити. И то је ишло, тукли нас и једном смо ми ишли када смо видели жицу, видели смо жицу испред нас и стали смо на једно два метра испред те жице, а он виче, «ајде, ајде напред, терај напред», ми нисмо хтели ићи. А он виче неком доле, неки командир, виче да командује војсци да пуца. Када су они почели пуцати, е сада ко је био присебан, ко није, бацио се је доле на земљу, али је већ, већ је, мине су активиране. Тако да је то страшна експлозија била, да ја не знам, ја сам био можда једно три метра, па ме одбацило онако у зрак, добио сам, рањен сам био у ребра, у ноге доле и у бедру и имам још и сада тих, што каже, лане сам вадио те гелере из ноге. И онда је то одозгор, цестом је ишао један пицгауер војни и неки пуковник је ишао и имао је са собом резервисте новосадске и стао и кренуо викати на тога, тај што је водио, он је цестом ишао, а ови су ишли доле по детелини, јер је цеста вишља од ове, вишља је од доле оне детелине, како бих рекао, њивице. Није то велико, већ једно пола јутра, јутро, кратко онако и почео викати да прекине и онда је ту овај мало се оно, што се каже, смирило и онда је овај наредио да који су рањени, ко може сам, да изађе из тог минског поља горе на цесту са оне стране друге у канал, а који не може, да их изнесу људи од ових наших који могу изнети. Е тако је и било. Онда су натерали, онда су ови наши дечки, ја сам био рањен, али сам могао, могао сам, прво сам се ваљао преко детелине до под цесту. Онда сам се онако пузећи преко цесте одвукао, тако да од оног страха нисам више гледао до пола тога шта се дешавало. Једном су носили Стипу, Стипу, овога, зову га «Максо», Пеулић, носили су га, јер су њега носили, њему је ногу, овај, стали су негде на мину, само знам да су неког носили. Не могу се сада сабрати, јер су њега носили, или је он носио некога, па, он је стао на мину, носио је некога и тако да је то као мало стало и, овај, само мало сада и онда је наредио овај да нађу превоз да нас возе у Шид у Дом здравља. Тако је било, било је нас дванаест, дванаест или тринаест, сада ћу, сада ћу можда криво казати, само ту је, дванаест, тринаест нас је било рањених и потоварио нас је

у боровски «ФАП» Милан Воркапић и возио нас за Шид. И одвезли су нас у Дом здравља и изашли смо, имали смо сада једног јако, јако, овај, измрцваритог, што могу рећи Милан, Јосип, Јосип Туркаљ. Њега су истукли и он је имао онако велику косу, још га пред нама тукли док нисмо отишли на минско поље, тукли су га по глави, сву му главу разбили. Онда је он пао у кому и дерао се, и њега смо ми, нисмо га хтели оставити, са нама смо га однели. Онда смо ја и ови људи поискакали када смо дошли тамо, ја и Милко Кесер смо унели га тамо у амбуланту на стол. Рекао нам је онај доктор на стол да га метнемо, онај где се дају инекције. Ми смо га метнули и док су нас превили и све то док је било, онда је он отворио врата доктор, каже, хајде, однесите овога у камион, каже, овај је умро. Тако да је тај Јосип Туркаљ умро на столу у Шиду и онда смо кренули натраг кући и довезли нас у амбуланту, нашу ловаску амбуланту и ту су онда као припремали, неких мадраца су нашли негде и метнули нам на земљу доле и ту смо као, ту ћемо преноћити и ту смо били у тој чекаони. И појавио се, појавио се доктор наш ловаски, е сада, само мало, не могу му сада, Качар, Качар, доктор Качар и он је онда дошао. Већ је то било предвече, војска, војска та, четници су нападали, хтели су до нас доћи да нас поубијају, али је, ко је сада метнуо резервисте новосадске око нас на стражу и ти су се људи борили са њима да не дођу до нас, да нас не покољу. И то се пуцало и викали су једно сат и по, два су нападали овамо. Када су видели да не могу, онда су отишли и тако смо ми ту, доктор Качар онда нас кога боли јако шта, он је имао негде у својој резерви овај, инекције за болове и превијао и има, ови су нас у Шиду превили, док смо ми дошли у камион, то су завоји већ попадали. Ја сам на ногама имао, нога ова ми је јако била рањена и гелера два и како сам корачао, то је спало доле на ногу и ја сам скинуо завој. Бар сам био сретан да не виде, ако виде негде да си крвав или нешто да имаш завоје, онда си обрао бостан. И онда смо, овај, довезли нас у ту амбуланту и кажем, доктор нам дао као, тај доктор је српске националности али је био, свака му част, он је заслужио од нас похвалу да му је требало одати признање, јер нас је јако чувао. И ја сам, јер сам био рањен и све и сада мало обилазимо од ове теме, само да Вам

кажем какав је човек био. Мој картон у амбуланти тамо када смо дошли, када сам се ја вратио кући из прогонства, онда сам за ту одштету тражио докумената и све. Онда ми је ова докторица дале мој картон јер нису картони били уништени и у картону је он написао тај датум када смо ми дошли са минског поља у ту његову амбуланту и када је он, записано је у картону и написано је да смо били избодени ножевима и овај, све није се бојао од тих четника. То ено још и сада тај картон стоји тамо, то је моје, а од ових свих мојих колега других, све је уведено редовито. Е сада, сада само то хтео рећи за доктора, да је то био прави доктор који није гледао на националност ни на ништа, он је, каже, заклео се да људима помаже а не нацији. И тако да овај, смо били ту, ја не знам колико точно је, једно два дана и две ноћи. То није точно, али били смо један дан више и онда нас опет одвезли на превијање у Шид и до подне овако и вратили су нас и онда смо дошли у ту њихову команду, каже, «водите, онај командант», ту где му је кућа била команданта, каже «води их код Качара и нека их он негде затвори у неку шупу или негде», каже, «па ћемо видети касније шта ћемо». Овај што је нас водио, он носи списак и листу што нас је возио са комбијем и оде, кад смо дошли у амбуланту оде он код доктора преда ту листу што је списак наш имао, преда њему, једном је доктор окренуо лупати по столу шаком и казао «шта они мисле бога им њиховог, ја нисам овде отворио логор, нисам ништа, ја не припадам логору већ да људима помажем» и овај каже «докторе, ја не знам ја сам послан», он оде, доктор изађе ван, каже «ајде ако треба коме помоћ дођите унутра сви ћете добити и идите кући и на боловању сте, сваки ми се јавите ако треба шта хитно, ако не дођите повремено на превијање». Тако је то и било а врага нисмо ми ишли на превијање, ја дошао кући, овај већ послао курира код мене кући да идем сутра на посао у Задругу да идем монтирати комбајн, све су комбајне разбацали, све треба вршити кукуруз и репу вадити и онда мени овај један пријатељ што је био Милан Нинковић јави по брату каже «кажи Јоци нек дође нека сједи на столици и нек само показива где шта требају пришрафити ако не може, јер послаће овај, увече ће послати људе па ћете одвести, нећете добро проћи».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете овај, ја не знам ко је то овај?
Сведок ЈОСИП САБЉАК: Љубан, Љубан, Љубан ће послати, добро сте Ви исправили, само сам ја тако не знам занео сам се па онда причам онако просто а ово сад морао бих причати, мало мање сажети, јер сам јако, ако мало застенем немојте ме журити онда ћу се збунити али добро сте ме сад опоменули. Тако да сам ја кад сам ушао онамо више нисам, сакривао сам и све ране и све нисам се давао да не могу радити, радио сам, одмах сам добио комбајн, комбајнере су све поубијали и мајсторе и то се разбежало, онда им је сваки, ја сам иначе радио у пољопривреди у ПИК-у, онда су знали да сам ја и мајстор и тракториста и све и одмах су ме комбајн требало брати кукуруз иако је те године кукуруз родио као никада и онда је њима било што више кукуруза да се обере и онда сам отишао на комбајн и кад је наручили су из нови комбајн за вадити репу из Паланке преко, у Паланки се производе ти комбајни за репу југословенски што су били. Е, онда су мене одмах заробили опет јер сам ја радио са свиме сам био, квалификацију завршио за све стројеве и онда дали су ми тај нови комбајн да га лафам пар дана и онда сам отишао у репу. Мало сам знао што се дешава унутра, једино ови дечки млади што су били ту радили те физичке радове они су скоро све те и познали све те које сте Ви читали. Ја кажем познам директно само оне што су у Ловасу и нисам ниједног видео да је био насилник, јер су ваљда избегавали шта су, да је био да је некога тукао, убијао, све су радили ови за њих које ја не познам. То је њихово било, они су ваљда а био сам тамо почео али не могу сад прескочио сам то кад смо требали кренути на минско поље онда је Љубан горе на ходнику имао списак и поједине из колоне из тога су на неку другу страну одвели, неког су оставили са куд су они ја вам не могу рећи. Знам само један случај Иво Ђаковић он је ишао са Љубаном у школу, колега је био и овај Петроније га убо ножем у бедру и овај изашао пред колону и плаче, каже «Љубане, школски друже спаси ме» и онда је од тих његових војника неко, или је војник или је доктор па му је то превио и остави га је, из колоне га је извео. Тако сад то није можда, побркао сам мало али нисам хтео да то изостане. Ето и сада, где сам стао, ту код доктора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Сабљак, причајте нам овај почетак десетог месеца и онај дан кад је био напад, тај део, Ви сте одмах отишли на дешавања пред одлазак на ту детелину а ово од почетка и то је предмет оптужбе? Почетак десетог месеца и дан кад је био напад на Ловас где сте Ви били?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ја сам био, ми нисмо знали, неко је знао да ће бити напад као увече су знали као да ће бити ујутру, али ја нисам. Мој син је радио у тој Задруги јер ради те гужве су спремали посакривати комбајн ван дворишта, имали су велико крдо оваца па су један део овце отерали, онда је син тамо возио воду и комшија и напајали те овце. Син је отишао на распоред, а ја сам остао пред кућом кад је једном, не знам баш колико сати, седам, осам, окренули тући тенкови, гранате и онда су тамо онај горњи дио од мене, од наше куће убили Латаса – једног деду, па су онда убили Видића Марка па све, тај деда је погинуо од гранате, а и овај је исто мислим погинуо од гранате, онда су на овај крај, ја сам био на овом западном крају села, онда су и ту, овај ко је коридирао па је пустио гранату без упаљача и пала је поред српске куће у башту. Онда је овај коридирао њему куд помакне шта онда је погодио једну кућу у улици и онда више ту није било граната. Онда је настао читав кошмар у селу, ја и жена моја је спавала, радила је другу смену и ја је брже извучем и побегнемо код нас у шупу, тамо се завучемо и сад више не знам шта је. Кад једном лупа нешто на капију виче «Чика Јоцо», жена виче «немој ићи напоље», ма рекох нећу бациће бомбу па ћемо оба двоје погинути. Овако ако хоће убиће мене, а за тебе не зна. Ја изађем на двориште, оно Крњајић Жељко и још два војника с њим. «Чика Јоцо где је Ваш син»? Па рекох «Отишао је у Задругу на распоред, куд је шта је ја ти то не могу рећи. Да ви сви не знате за синове а они на нас пуцају» и не знам викао је ко луд. Каже обесите на капију бијелу крпу и метите око руке бијелу крпу и дођите овде доле у једну кућу код Жељка Јапунцића. Тако смо ми и направили и отишли доле и ту смо били два-три дана код Жељка Јапунцића и он је Србин, Србин му је отац а мама му је Хрватица, мјешани су и тако он је све наше тај комшилук Хрвате отерао доле у кућу код Жељка, Жељко је имао велику

доле испод куће подрум и ту смо се ми сви скупили и његови и старац и они сви. Ту је пола било Хрвата, пола Срба и нисмо уопште имали никаквих проблема нити смо се свађали нити су нам шта они говорили и ништа. Након три дана онда нас је послао горе у Задругу да се упишемо и радићемо. То сам видите сад прескочио то сам требао пре овог вам дати али кад не могу то је давно било па не могу тај редослед терати. Само све је то оно како је било диваним вам некад прије, некад касније што не могу поредати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ево сада ће тужилац да Вам поставља питања да се не би удаљавали од онога што је тема и што је предмет оптужбе. Изволите.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добар дан господине Сабљак. Ја заступам оптужбу у овом поступку.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Добар дан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У изјавама које сте раније давали Ви сте између осталог навели да су пре ових догађања односи између, у селу између разних националности били коректни и да нисте имали никаквих међунационалних проблема. Да ли остајете у том делу исказа свог?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Нисмо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Нисам разумео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли и даље остајете при таквој Вашој тврдњи из тог исказа који сте раније дали?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Још нисам разумео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли и сада кажете да су ти односи били коректни међунационални у то време непосредно пре ових догађања?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Па и сад су сигурно, није било нешто што каже заједно се јело и пило у кафићу и слагали се, није то било нешто овако, да смо ми знали да је нека мржња међу нама и то све па ми не би дочекали. Наши су дечки кад је први пут оно изјавила војска из Шида да ће доћи у Ловас купит ко има оружје да морају доћи, а наши су дечки казали да побегнемо из села, али овај један дечко је отишао код свих Срба ових и ишао шором и викао каже «Ми напуштамо село нек иду и они напашће војска из Шида, доћиће за оружје», а

то вам је знак да смо ми били у њих као у људе мислили да они су с нама и да нам помажу. Е, кад је ово дошао кад смо ми видели ко пуца, шта, како, онда је то настало али опет нисмо никад ништа нити смо могли шта урадити ништа. У Ловасу није нико од Хрвата, од Ловасчана није нико добио ни каменом Срби, ни каменом ни ништа, то је опет знак да смо имали добре односе. Ето и има и сада и сад смо ми у односима, ево има жена самих које живе и све, нек се изјасни ако је ко бацио дрво у двориште, позвали сваког код нас. Зато је Ловас најгоре прошао што су Ловасчани људи питоми људи од давнина и они су ушли као вукови међу овце и клали људе, не беже, виде ко је овога убио, туче, пребија људи се стисли, умрет не може даље из те коже. За те односе, ако они мисле да је то на њима било то није истина ако нас оптужују.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пре напада на Ловас да ли сте у селу се организовали, да ли је било неких стража на ободима села и ако јесте?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Јесте, јесте било је страже, свуда се дешава поубијани тамо у Шумарији код Винковаца код Пачве, радници, онда ја не знам ко је наређење у опћини и онда смо ми као страже да ако нешто дође да се народ скупи у гомилу па да, чак је било у Ловасу ови су казали та гарда хрватска, они су дошли ту кад се видело, они су истерани из Ловаса да не би дошло до повреде тих наших, што каже, они су били ту пар дана и почели се размицат по селу, овамо и онамо и наши људи су видели каже «идите ви» и они онда су отишли, ја не знам ваљда негде на Ору или куда тако да ти односи нису били угрожени никада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је тих било из те, како кажете, гарде и на колико дана пре напада на Ловас сте их отерали из Ловаса?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: То вам ја не могу рећи, ја сам радио у ВУПИК-у и ја не знам уопште, ја сам се стално борио како ћу проћи на њиви кад орем да не одем у зрак јер ту већ је било тако некаквих диверзија и то свега, па да један колега нам је тако прошао и отишао и он и трактор у зрак и онда је то више, баш за то колико је њих било ја их чак нисам ни видио већ сам чуо, а за.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад вам је речено, то јутро кад сте изашли из вашег подрума и кад вам је речено да идете у кућу овог Јапунџића, да ли су рекли зашто да идете у ту кућу, зашто да не останете ту где сте били?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Гледајте, то је био један размак можа од сат, сат и по времена јер кад је оно почело гранате кад су почеле падати онда је то успаничито и све овамо и онда можда за један сат колико је то било кад је војска ушла у Ловас и кренула чешљати из ове стране од запада кроз село онда неког су ту купили, водили горе, неком су казали иди тамо, иди тамо. Нама је Крњајић рекао да идемо доле код Жељка Јапунџића.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Крњајић био у, какву је униформу носио, ако је носио униформу?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Сад ћете ме пуно питања питати за ту униформу. Имали су и југословенску и ону маскирну униформу. Сад моменат кад је ко шта, пресвлачили су се, кад је која, ја вам то сад не могу рећи, само знам да је био, ја кад кажем у униформи онда је био у униформи, био је и он и она два дечка што су били с њим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За тих два, три дана колико сте рекли да сте били у кући овог Јапунџића да ли сте чули, да ли сте могли чути да се нешто дешава у селу, да су неки људи страдали, да неки људи страдају, да ли сте чули?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Јесам чуо сам по њиховом говору, али смо видели да нешто се чудно дешава, они су били на, Жељко је био на телефону, Жељко је био с нама доле, ту је био његов старац, старац је његов Србин исто, ту је била стара, била му је ова од његове жене сестра, били смо што кажу више је нас Хрвата било већ али он је то наредио Крњајић да одемо доле. Е, једном телефон звони и Жељко иде горе, једном чује где Жељко псује и плаче, каже, како је рекао не знам «Убили су ми најбољег брата», а ови што су он има од тетка братића а он је био не знам ни ја где је био, био је са овим колегама Хрватима и онда су њега онда ваљда, они су као навијачи овако једни другима и шалили и све али овом то није одговарало па су убили тог његовог брата. Онда је тај Жељко био бесан, псовао је, каже «Најбољег ми брата убили», а на њега је онда скочио његов старац Мане, каже

«Ћути, ћути, могу доћи па ће и тебе». Даље, онда су се они од нас ограђивали и сутра смо ми одмах изашли, не сутра а можда и сутра, сад колико је то трајало, рекли су нам да идемо се уписати у Задругу горе и да ћемо радити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко вам је то рекао, ко вам је рекао да идете у Задругу да се упишете и да ћете тамо почети радити?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Жељко, Жељко је био горе, ишао је да види шта се дешава у селу?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хоћете ли рећи презиме, Жељко?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Жељко Јапунџић, тај што је био код нас, што смо ми били у његовој кући.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте дошли у Задругу да ли сте се некеме јавили да сте дошли да радите и да вам тај неко каже шта ћете радити?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Дошли смо на портирници, у портирници је био, сад ко је био, био је Рудић, није Миленко већ Миленка Рудића брат.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мирко?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Он је био у овој, тој портирници код радионе, не код канцеларије већ код радионе ту где смо ми били и писао је, дођеш само тамо и пријавиш се, он већ зна кад се познамо, сељани смо, упише и каже иди тамо у двориште и тамо ће доћи неко па ћете ићи радити. Онда се то прво носило грлад.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: До минског поља јесте ли ви радили само у радионици, у дворишту Задруге или сте излазили негде по Ловасу по пољима да радите?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Па по пољима сам радио репу и брао кукуруз, на пољу сам већином радио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли после посла ишли кући да спавате?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да, до 6 сати сам радио, онда сам ишао кући да спавам, али нисам спавао кад се кућа тамо љуљала од експлозије. Некуд се пуцало, тенкови су некуд пуцали па онда изгледа да је неко био у дворишту па бацао бомбе на башћу, то је пуцало једно време и онда је престало и онда тишина.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: До догађања на минском пољу, за тих неколико дана док сте радили па до минског поља да ли сте

чули, да ли знате да је ту било некаквих затвора, да ли су људи саслушавани, мучени, убијани, да ли Ви нешто непосредно знате или сте од неког чули и имате посредно сазнање?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: У Ловасу ја, колико ја знам за затвор није био неки велик затвор, били затвори, ми смо били у затвору ми а био је у Месном уреду у подруму су били некакви људи само ја то нисам видио који су ни шта су већ сам чуо ти које су они веровали да морају бити под строгом контролом да не побегну. Е, те су позатварали и онда су они, био је затвор у радиони, горе у складишту на радиони. Ту је било оно исто што су покупили кад су улазили. Е, а онда се то изводило из радионе из оног подрума тамо у Месном уреду и као по туђим гаражама и које где људи су нашли и ишли купити мртве.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли у то време постојала нека полиција, станица полиције и ако јесте да ли знате где је била смештена, лоцирана?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Полиција је постојала, ја сад не знам да ли је била заједно територијална одбрана и полиција или је била, били су постројбе, ја мислим «Душан Силни», то је била једна кућа од деда Андрије, покојног Мартиновића, нисам сигуран сад у којој али у једној доле у Франчисковој кући исто је била једна постројба, па онда овамо у три куће је било, само не знам која је која постројба у којој била у којој кући, војна ја мислим, мислим војна је била код Брајковића, ту смо ми вадиле пропуснице и све а онамо су били те «Душан Силни», «Бели орлови», то не могу рећи јер кажем ја сам мало унутра се задржавао јер је била велика јуридба да се летина скине.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да сте познавали Милана «Мићу» Девчића па сте у једној од Ваших ранијих изјава рекли да је он био шеф полиције, да ли је?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Милан Радојчић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Милан Девчић «Мића», Милан Девчић «Мића», рекли сте да је био шеф полиције.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Е, ја не знам шта је био само знам да је био шеф он и Милан Девчић, Милан Радојчић и Милан Девчић су били функционери а како су, не могу вам рећи,

углавном је био опасан и а ја мислим да, не могу сад, можда сад криво говорим и давно је то било али знам сигурно да је био овај неки функционер јер кад је имао канцеларију своју и своје радно место, како би реко, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тих дана до минског поља и неколико дана после минског поља да ли сте се сретали са Деветаком, Девчићем, Радојчићем и Крњајићем, да ли сте имали било какав контакт са њима, да ли сте са њима разговарали?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Јесам, јесам са свима био, чак и био сам а сусретао сам се и нисам имао никаквих проблема ни онако, само прођем, поздрави и чак су ме и поздрављали што сам старији. Тако да, за мене они не могу рећи то, они, а ови други што јесу они наредили или нису ја вам не знам рећи како сам прошао. Не стигнем све ни казати остао сам без зуби тамо унутри у дворишту кад су нас кордон они опасни туко и све али нисам чуо да је он наредио ни да је, је ли шта је, је л' се онда видило да то више није било краја, шта се све десило шта није кад смо ми враћени из Шида, онамо затворени, још је ту било преко ноћи свашта али то само, има догађаја које није нико ни видио ни чуо а они их знају, тако да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: 18. ујутру кад сте кренули из тог дворишта задруге рекли сте да је било разне војске, у разним униформама, да ли се можете сетити која је то војска и у каквим униформама кренула са Вам доле према излазу из села, 18. ујутро, пре подне?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Чујте, добро се сјећам, дошао један камион, отворени камион, као «ФАП», сада не знам је ли то био «ФАП», ми смо били у дворишту и чули смо како искачу, вичу, говоре и искачу из камиона и одмах унутра под шљемовима, одмах унутра, е сад, за униформу, ја само вам могу казати, униформа, да је био у униформи, ако је био у цивилу ја знам, али има тих униформи и та што каже маскирна униформа, па онда та југославенска па чак различита је и она официрска свечана униформа, било је и у свечаној униформи војничкој људи. А кажем за униформу вам не могу рећи, само знам да су били, то је ваљда ратна опрема, шљем и.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте кренули, кад сте изашли напоље и кад сте кренули, да ли знате или можете проценити колико

је било вас цивила, мештана у тој колони а колико те разне војске, бројчано, отприлике, оријентационо?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Како знате, ево како ја знам, кад то свако говори друкчије али преко 70 нас је било у дворишту али је у том кошмару, кад је тај силни кошмар био и то све, то је двориште било све крваво и разлећено, људи скачу, деру се, јаоуче и онда ови су са кундацима набијали два по два, терај коло, ја сам био на челу, колко се је наредало и колико колона је била велика не могу вам рећи колко је била али нису сви ишли на минско поље, одвоји се једна група за пекаре и још за нешто је оставито, неки људи, тако да се, они знају, ваљда знају најбоље колико је тога било тамо. Исто и, не знам точно, преко 20-30 је на минском пољу остало мртвих али не знам, не могу рећи точно кад не знам, само знам да је пуно људи остало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У ком делу колоне сте се Ви кретали и да ли се сећате ко је био у вашој непосредној близини од вас мештана, значи иде колона, у ком делу колоне се Ви крећете, напред, у средини, позади?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ја сам био на челу, да Вам кажем, ја сам био на челу је л' ја сам био тај дан на њиви радио и онда су јавили да идем унутра на састанак и ми смо дошли али је већ то било све, ми смо најзадњи дошли и дошли у село горе и дочекала нас војска, пошли кући ја и Золика, овај имате и њега на списку, Мађар је он па има смешно презиме, Золика Михал, Золика, он је био са многим исто и кренули кући и пред нас војска изађе и каже идите горе пред задругу биће конференција. И кад смо ми дошли ми смо већ били задњи, тако да сам ја остао одмах до капије, ја и он. Он је био с леве стране на клупи до руке, до леве руке а са десне стране је био покојни Марко Филић, тако да њих добро се сјећам и били смо у другом реду иза клупа, предамном чак можда не би сад знао ко је био предамном. И тако да знам кад је Петроније около ишао, обилазио са ножом, онда је исто ја и тај гледамо он иде сад право на нас, е сад готово, ја сам већ био пола мртав и он држи онај војнички нож у руци и иде, иде и ду у бедру Золику, Золика само онако јаукне, оно плусне низ ногавицу доле крв и све. Ја сам се следио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се то односи на догађај у дворишту задруге пре него што сте кренули?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да, да, у дворишту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пошто сте били на челу колоне?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате од те војске која вас је пратила, да ли је неко ишао испред вас од те војске или са стране, да ли је неко командовао од те војске како да се крећете?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Испред нас није ишао нико, мислим колико ја могу рећи да сам видио, можда је ишао знате али у тој коми и томе свему можда нисам толико пажњу приметио, али нисам видио никога, али је неко тога које остраг командовао кад је Бођанац Бошко викнио да не може даље, искоракнио, овај један репетира да пуца а тај ваљда ко је командовао каже «немој пуцати сад док колона не прође». Онда је тај морао, а то је ја га нисам ни видио, само сам чуо где је тако командовао и кад смо ми прошли онда су два три рафала бр, бр, а ми смо већ онда и близу били тог минског поља ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да сте у тој колони, да је војска ишла, да сте ви били у средини, војска са стране?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Па ја мислим, нећу гарантирати само два реда је њих било, два нас. Сад како смо били поредани ја мислим да смо били ми у средини а свако је имао са вањске стране једног војника.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пошто сте били на челу колоне, кад сте пришли том месту, кад сте дошли до тог места где сте касније скренули у ту детелину, ко вам је рекао, ко вам је наредио да скренете у то поље са детелином?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Па ови што је напред тај ишао ваљда, ваљда је то био командант, тај који је остраг викао он је дошао на чело, онда каже ето овде скрећемо. Ја мало окренем главу јел чујете добро?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чујем, чујем.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Е, мало забуним се онако ради навике, узбуђен сам, па онда уста одвојим. Рекао нам је да ми идемо право горе, ту има мало брда, да идемо право горе под виноград, а ови који су били на крају они су остали задњи на

цести. Онда су направили рокаду да се ми вратимо, ови одозгор овамо доле код цесте, а они горе. И тако је то ротирано и онда кажем та команда да трљамо по дјетелини, и да крећемо горе према Борову. Нисмо знали ми да има тамо шта ни ништа према оној творници «Борово».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате тај који вам је наредио да скренете десно у ту детелину, какву униформу је носио?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Нисам разумио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тај који вам је наредио да скренете десно у то поље са детелином, да ли се сећате какву је униформу носио?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: И то вам не могу рећи, те ситне детаље, знате шта кад видите да ће вас неко ударити онда му не можете гледати у очи, а тако ја, ја сам био сретан кад сам у радиони радио кад дођу и пуно војске дође пијано па виче свашта, псује ја морам оставити посао и побећи да ме не види а не да са њим диваним или. Нисам, ево за све вам ја могу рећи, имали су људи који су пресвлачили и ову и ону, а има који су били сви масни и што каже спавао у униформи, била згужвана и прљава униформа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате да ли су тада те прилике са вама у колони, па касније и на минском пољу, били Никола Бадањак и Марко Сабљак?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Марко Сабљак, ја сад нешто ћу рећи, мени није јасно Марко Гађа је био са леве стране, да, да, са десне стране на клипу, а Золика, тај Михал био са леве стране и они су нама командовали да нико не сме заменити место, не сме заменити каже како седите овде на клупи тако, а ја верујем због списка што су имали они, јер су по томе редоследу нас и пописали оно увече и ми смо се ротирали и кад је све то прошло, кад је овај командант, који је то пуковник шта је, кад је зауставио тај масакар, онда, ја сам лежао на земљи јер био сам јако близу, дигло ме она детонација, дигла ме једно два метра сам остраг бачен. Онда сам ја видио од Марка Сабљака брат покрај мене лежао крвав и крокоће, добио, изгледа да је добио јако, крокоће онако из њега пјена и крв и ја се онако стресао, уплашио, повучем се натраг кад Марко Филић који је био уз мене трећи онамо лежи доле на земљи и јечи да му помогнем ја, каже немој ме

оставити, а оно је већ била команда да можемо. Тако да ја не знам Марко Сабљак где је завршио, знам да је уз мене његов брат био Ивица.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Марка Сабљака видели у колони, вашој колони кад сте кренули доле ка детелини?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Молим? Да ли је Марко Сабљак био у колони са вама кад сте кренули доле према тој детелини?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: То вам говорим, ја не могу знати јер нисам смео се ни окретати нити сам знао, сад знам да вам не могу одговорити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Никола Бадањак?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Оно што нисам видио ја нећу рећи, а је ли он био или није само знам да је у колони горе убоден у дворишту и он и његов брат, Петроније је убо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Никола Бадањак да ли сте њега видели у колони или на минском пољу?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Нисам, али сам чуо да је и он добио нож горе и све, је ли ишао овамо или није не могу вам рећи. Има ови који су били горе на оном дјелу ја не знам ти би се људи, можда вам је неко. Ајте извините, ја ћу стати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Помињали сте неке чиновне, рекосте да се касније појавио то војно лице, пуковник, да ли сте видим служили сте војску раније, да ли сте ви то чули да је он пуковник, неко га тако ословио или сте му видели чиновне на униформи?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Па нисам. Нисам знате шта, то се догађало кад смо ми кад је то све прошло, кад смо радили онда смо ми то између себе коментирали. Каки је, је ли он пуковник или је шта је, углавном био је у «пинцгауеру», имао је, возили су га ови резервисти новосадски, ето и он каже ми кад је дошао човек је викао каже «шта је какво је ово ратиште, ко је ово наредио», каже «одма прекидај и рањенике да превезеш у амбуланту, а мртве по пропису да спремиш, ево тај човек је тако рекао».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала вам господине Сабљак. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв.ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: Добар дан господине Сабљак, ја сам адв.Звонимир Здравковић, бранилац опт.Љубана Деветака у овом поступку. Имам неколико питања за вас.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ајде.

Адв.ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: Данас кад сте рекли када је Љубан одржао овај састанак да вам је рекао у смислу да се треба радити, шта можете мало то детаљније да објасните?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Он је рекао да је он нас купио каже јел ви мене познате, ми смо већином били сви сељани, а ми смо казали како те не би познали ти си Љубан, е каже «сад ћу ја, ја ћу, ми организујемо има за радити, посла имамо пуно, ја сам шеф од сад ко има нешто лично како било нека се само јави мени» и онда каже морамо радити, морамо све што је било, шта је било шта није, то је био неспоразум, овамо, онамо, Љубан је шта ја знам и школован је човек па зна и говорити.

Адв.ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: Реците ми да ли је то био нормалан позив обзиром на околности које су биле у селу?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Па знате шта, мени и овим људима је био нормалан позив, мислили смо ми па ту радимо, ту ћемо радити, сад ће бити све уреду и идемо кући спавати и све, нико ништа.

Адв.ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: Уреду, хвала вам.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Радићу и већ сам радио, нисам ни престао радити, радио сам већ 30 година у «Вупику» и желио сам радити јер ја сам чист.

Адв.ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: Пред Хашким трибуналом колико сам ја разумео, Ви сте између осталог изјавили Љубан вам је рекао да је бог и батина, а да ми смо морамо да радимо оно што нам он каже, па ће све бити уреду, тако су сви без изузетка мушкарци, жене и деца морали да раде као робови, у чему је била злоупотреба жена и деце, ајде да изоставимо мушкарце, шта је Љубан радио деци и женама по селу како сте Ви овде изјавили, без изузетка дакле сва деца и све жене у селу морали су да се повинују његовим наређењима?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ја нисам Љубана видио да је радио женама и деци да је нешто радио. Ја сам видио горе дјецу, снег је пао и мраз, ја сам видио горе дјецу и жене где беру

сјеменски кукуруз ручно по оном сњегу, по оном свему. Толико знам што сам то видио тамо, а даје овако нешто у селу радио, то није Љубан, већ су то његови претпостављени.

Адв.ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: Који су били његови претпостављени?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Не могу вам ја сад рећи ко је наређивао кад је свако претпостављени и на пример ако је био Љубан је имао свога, а онај његов је имао свога, тако да не би дошло до забуне и за оног, то је ишло овако, а шта се је оно дешавало сви су били сретни да нису добили батине.

Адв.ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: Да ли је Љубан Деветак вама, вашој породици, било коме и било када у октобру и новембру, десетом и једанаестом месецу 1991. године, учинио било шта што не пристоји једном човеку?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Не. Мени није, мислим он је мене познао, ми смо били и комшије, он је мене познао и чак пар пута ме и поздравио кад ме види тамо.

Адв.ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: Хвала вам на овом одговору.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Тако кажем и ниједан се није, можда је неко видио, али ја нисам видио ни једнога од ових који су ту на тој листи.

Адв.ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: Реците ми само. Извините, извините, прекинуо сам вас.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ајте.

Адв.ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: Милан Нинковић, овај што вас је упозорио да идете радити иначе ће Љубан Деветак да вас ликвидира?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да, послаће стражу по мене.

Адв.ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: Је ли жив тај човек?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Молим?

Адв.ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: Милан Нинковић је ли жив?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Јесте, јесте жив и здрав у Вуковару.

Адв.ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: Хвала вам господине.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: У Ловасу је живио и сад после рата је отишао у Вуковар и у мировину, он је био, ми смо се вратили, он је био још тамо и Милан је био пристојан човек у радиони, био је шеф радионе.

Адв.ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: Је ли вас он поздравио?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Често је одлазио, мало је био овде, мало је био у Ловасу јер син и кћер су му у Новом Саду и он је онда одилазио тамо, а ја вјерујем да је и њему до врата дошло оно све што се дешавало, па је и он избегавао то.

Адв.ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: А реците ми је ли вас он позвао на посао?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Куда?

Адв.ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: На посао, је ли он позвао на посао?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да, да. Рекао је мом брату да дођем на посао сутра он ће дати столицу мени да сједим ако не могу радити, само нека показивам прстом он ће дати људе који ће то састављати, само да ја контролишем да се то састави добро.

Адв.ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: Реците ми пошто кажете да сте виђали Деветака, а сигурно јесте обзиром да се све врти око те задруге, да ли се можете изјаснити али сигурно, ако нисте сигурни ја вас молим да кажете нисам сигуран, у каквој је одјећи он најчешће био? У каквој је одјећи био најчешће?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Не разумим саде.

Адв.ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: Шта је носио на себи?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: А одјећу какву је носио.

Адв.ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: Шта је носио?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Имао је, е сад мало имам сметње ја у мозгу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То што сте, одећу какву је носио.

Адв.ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: Одећу какву је носио, одећу?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Одјећу.

Адв.ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: Да.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Љубан је имао шешир зелени, зелени шешир некада, а овако га ја у некој униформи баш нисам, шешир и зелену одјећу е сад је ли то била она војничка маскирна фина официрска или је на пијаци је било такве зелене одјеће за купити, као ловци су узимали, а он је више носио се као ловац.

Адв.ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: Хвала вам господине немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добар дан господине Сабљак, Бранкица Мајкић, адвокат Милана Девчића. Ја би Вас питала кратко само ако можете да се сетите где сте виђали Милана Девчића у десетом месецу 1991. године?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Па случајно сам, Милана Девчића.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Девчића да.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Па случајно сам га срео можда један пут, два пута тамо код тог Месног уреда нашега што кажу, Месне заједнице. А овако да сам га ја видио да је негде, у пролазу је ишао. Они су увек имали своје што каже своје послове су обављали па кажем ове све наше сам видио тако што их сретнемо, они су за својим послом. Није то било ко да не знам, да неко, не могу сада се ни изјаснити, то је ишло радници су ишли радити овамо онамо, они нису.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, да вам ја помогнем, рекли сте имао је своју канцеларију, да ли знате где је била његова канцеларија?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Е ако није не знам за његову, али за Милана Радојчића знам у Мјесном уреду је било, у ХДЗ-овој некадашњој канцеларији јер смо носили из једне приватне куће стол један велики округли Милану, зато знам да је Милан тамо прави тај, јел он био касније тамо то вам ја не могу рећи само знам да смо за њега стол носили и он је био тамо кад смо.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: За кога сте носили сто, опростите нисам разумела?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: За Милана. Милана овога Радојчића.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли је то било, ајте овако да вас питам, познајете ли Златка Тому?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Не разумим, сад ћете извините, морам нешто вам рећи. Ја имам центар повређен па чујем глас ваш али не преради ми шта значи глас, онда морам питати пар пута.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ево ја ћу се трудити кратко.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да ми поновите то.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли познајете Златка Тому?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да. Златка.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли сте са њим носили те столове о којима сте сад причали?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Нисам разумио, да ли му је кум.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Не, столове које сте носили, сад сте споменули.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: А да, стол, то је био један велики округли стол.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Је ли то било.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: То смо ми носили у Мјесни уред Ловаски, то је била некад је ту ХДЗ имао канцеларију, то је рашчистито и тамо је носит стол Милану да ће му тамо бити канцеларија. Милану Радојчићу.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: И ми смо то унели било је још са мношћом је, ја ако није баш и тај Золика био како сте ви сада рекли.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Златко Тома?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Он је Мађар па га зову и Золика и Златко, а презиме му је Тома.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: И он је био, и још је један, нас три смо носили.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. А реците ми, данас сте рекли за Милана Девчића знам да је био опасан, па шта вам је познато о њему па сте тако рекли?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ја сад вас опет не разумим, некако глас не добијем чист.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Рекли сте да је Милан Девчић био опасан, данас сте то рекли, да ли је према вама или према неком вашем блиском лицу или сте чули да је према неком био опасан, да ли можете то да појасните?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Па није, Милан тај ни један није био опасан, чуо сам само да је тај Милан био у полицији нешто, је ли шеф полиције Милан Девчић, а овај Милан Радојчић не знам шта је био.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Овако нису излазили, нисам ја ни чуо да су једноставно ови ловашчани нису у том кад смо ми радили, ништа нису приказивали да против нас нешто, али то ево колико ја знам, али ја чујем на другој страни људи причају, свако прича своју причу, а ја моја је прича истина и

то знам нећу да, јер ја сам вјерујем у све и ја вјерујем да ћу бити кажњен са божје стране ако лажем, нарочито смртно ако лажем на некога и то будите сигурни нећу неистину казати ниједну.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Хвала вам господине Сабљак немам питања. ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље. Даље.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сад да видимо ко ће још да Вас пита од адвоката?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад будете хтели госпидне Сабљак паузу, кад се уморите ви слободно реците ми ћемо да направимо паузу. Је ли важи?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Добро, важи. Важи.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Ја сам бранилац Жељка Крњајића. Господине Сабљак, да ли сте после првог дана ових догађања у Ловасу виђали Жељка Крњајића у селу?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ја нисам се са њим сусретао, он је кажем први који је у моју авлију, двориште ушао, био је Жељко са два човека и никако нисам имао проблема, каже чика Јосо обесите белу крпу на капију и метните око руке белу крпу и идите доле низ, за две куће ниже је Жељко Јапунџић, то је његов кум, каже идите код мог кума доле у подрум.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Господине Сабљак.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Е сада ја кажем, одговорам да га касније нисам видио, можда сам га негде срео али нисам обраћао пажњу јер знате како је.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Ја сам мислио после тога дана који сте Ви описали.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Знам, знам, после тога свега.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Да, да ли сте га уопште икада видели или не? Знате то Вас питам?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ја га нисам видио.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро. Хвала вам господине Сабљак немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље. Од бранилаца? Изволите.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли се сећате да је на поље детелине ишао Андрија Балић?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Андрија Балић?

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Чекајте сад прво морам не знам смислити ко би то био. Андрија Балић је био један стари човек који је умро прије, био је Балић, о па њега сам прво кад смо почели о њему причао, сад не могу се вратити јако ми већ памћење лажира, заборављам. Балић, то је један младић био који је први био на реду за батине у дворишту, али за Балића тога нисам сигуран ја да је ишао и овај што сам сад ја рекао и зато га не знам да је ишао на минско поље.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: А да ли је био у дворишту кад сте седели на клупама?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Је. Андрија Балић.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Е извините, извините, јесте, јесте, Андрија Балић био на минском пољу, сада нешто ми дошло само ето мало сам узбуђен. Андрија Балић је био на минском пољу и тај је човек успио кад је то све било на минском пољу, код нас је била близу ћуприја, како би, не знам како код вас кажу, ћуприја – мост уски тако негде до појаса човека и он се ту увукао, од страха се увукао ту, то је био велик коров и није се ни видила та ћуприја и кад смо ми отишли, кад смо ми отишли који смо били рањени за горе, за Шид, ови су људи отишли у село, одвео их је сад ко их је водио ја не знам јер нисам био, а тај човек Андрија је остао под ћупријом. Онда је он причао, са мном је био у прогнанству, зато знам он да ми је причао како је он остао и отишао преко њива, лутао, лутао и онако преко њива а кућа му је била у неком долу и дошао је кући, у кућу и све, нигде никога и тако да се јадник мувао, није знао куд ће. Ето сад могу вам рећи сто посто зато што ми је он испричао да је био под ћупријом.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: А кад је био под ћупријом, пре експлозије или после експлозије мине?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ја сад не разумим, како су мине биле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, пита Вас бранилац када је био Андрија Балић под ћупријом, пре експлозије мине или после?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Па кад смо се ми извлачили, онда је он се увукао у ћуприју јер су били ови који нису били рањени, слободни су били, једни су мине откопчали, скидали и носили

горе на цесту, на банкину и слагали овако по реду, а једни су износили рањенике, тако да је он можда искористио до канала, то је све било пар корака, увукао се у ћуприју и остао, чак један је исто успио лежати у корову кад смо ми отишли, он је дошао преко неких долова и брда и дошао кући, тако да та два су била сретника који су ошли са минског поља без озљеда и без.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Данас сте изјавили да је Марко Филић од тих батина умро. Да ли знате, када је Марко Филић умро?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Па, ево, ја нисам сигуран, ове године, ове године, нисам сигуран.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Па ако је умро од тих батина, а умро је ове године, када се то десило у минском пољу, колико година је прошло?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Па, дванаест, ваљда, дванаест, тринаест година, не знам сада. Кажем, ја сам сретан, зато Вам не могу редовно све одговарати. Ја сам сретан да ово никада не понављам, ја сам шест година моју жену излудео од ноћних мора, добила је карцином на мозак и сада је инвалид и онда то нисам нигде ни споменуо од тог минског поља где сам био да. Е сада, ово је заклетва, ово се мора, ја то морам ради свих тих људи и који су прави и који су криви, ја никога не осуђујем, ето ја бих волео да нисам био тамо, био здрав. Ја имам тих психичких болести, што сам стално и сада већ након толико година, под терапијама и онда ми немојте знате замерити. Ја, најглавнија ми је мана остала што, овај, ако два тона раде, слушама два тона, не могу ниједан разумети. Чујем глас, чујем све, али ми неће мозак да преради и шта значи реч. Ја мало сам отишао изван теме, хајде Ви питајте само.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли можете да нам опишете Косту?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Шта да опишем?

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да, Косту, како је Коста изгледао?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Коста?

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Тешко ми је сада казати, ево, овај, Коста је био један врло, врло оштар човек. Има којима је

помогао, а има којима је одмогао. Био је, није овако се он, имао је те своје људе са собом, он је ваљда био шеф, не знам ни ја од које постројбе или је радио са овима нашим у територијалној или у полицији. Стално је био у некој дивљој, не дивљој, већ некаква зелена униформа.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: А како.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Изволите, изволите.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Како је изгледао, висок, низак, плав, црн?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Мали човек, мали човечуљак, а као штрк, врцкаст, што наш народ каже. Петроније, он је био средњи човек, средње грађе и онако рекао бих благог погледа. Коста је више био озбиљан, озбиљан онако мали, врцкаст и кажем, ниси му смео нешто приговорити и био је строг. Ја нисам имао са њим никаквих проблема. Ја ћу Вам само нешто рећи. Када је дошао тај комбајн, ја по том сматрам, када је тај комбајн дошао више је репе било пуно, то је силни новац извадити репу. Донели су из Паланке, преко нови комбајн, али није га било у околици да зна неко са тим комбајном радити. Тај комбајн вади репу, сече главе, товари у приколицу све у ходу. Ту има седам, осам операција и онда су они мене држали мало као док сам вадио репу, док није дошла киша и смрзла се. Онда сам приметио да мало ми ко, онако лепо са мном диване. Али када је то прошло, онда сам морао изаћи где ми је жена умрла.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: А да ли се сећате, шта је Петроније имао обучено на себи?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: На себи? Петроније је чини ми се већ сам рекао опет за униформе, немојте ме схватити, униформа је за мене свака униформа, али чини ми се да је имао војничку униформу, југословенску. Нисам сигуран и «титовку» је носио на глави некада. Он је мало у селу био, дође, направи своје, он је највише, он је однео када је, овај, када су нас затворили, тукли, сав новац што смо ми имали, Петронију се морао сложити лепо и дати у, имали смо једнога па каже, слажи тај новац. Он јадник почео слагати, не може он сада да и онда смо морали, ко је могао сложити све и Петроније је био са новцем, од тим, када смо ми истом били затворени, јер он је био најпапетнији, па нас је одмах

очистио. То су људи носили по тисућу, две динара, онда су били динари, не знаш куда ћеш, одеш да имаш мало купити, шта. Имао је он, ја сигурам да је он добрих новаца онда ухватио.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ја ћу Вам цитирати Ваш исказ који сте дали 19.11.2003. године на страни 3.: «Сјећам се једног Петронија, тако му је био надимак, не знам како је био обучен». Како сада знате како је био обучен?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Тринаест, дванаест, тринаест година, па не знам, али знате шта, нешто ћу Вам још рећи. Ово сада на приватно прелазим, али ово је глупо што ћу причати. Какав, што нисам никада видео, што нисам чуо, шта ја доживим у ноћним морама и будем мртав и летим и свашта, када ми се то месец дана, ја, онда ме убије депресија, убије ме они стресови и све и сада се то све мени наниже, оно стварно и ово из сна, а ако хоћете, питајте психолога или психијатра, па ћете видети да ли је то могуће. А ја стално настојим, ја сам са једним пријатељем причао, да дођемо на оно што смо стварно доживели, да могу Вам дати, а не може оно бити све точно, ја нећу, нећу оно што није, нећу казати, али нема везе, какву је он имао униформу, имао је све и нико није имао и нешто ћу Вам још рећи ако хоћете, бољи знак, ако је то истина што је он нама држао, засукао рукав и бајонет овако оштрио на голој руци и рекао, «гледај, гледајте, брије». А шта сада значи то, нама показива. Сада сам мало макнуо главу. Овај, он има негде липов, наводно да му је мама Словенка па има липе негде тетовиран лист, а то би баш ако мислите да није оно што ја кажем, можда тај лист га открије, ако он није нама лагао. Ето Вам сада.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ово што сте сада испричали, никада нигде изјавили. Како сте се сада тога сетили?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Добро, нисам изјавио ја, ја сада мало сам добио, што каже оно, тих дивана колико хоћете, јер сам Вам сада рекао, што сам доживео у тим депресијама и у том ноћnome, овај, лудилу, ја га зовем лудило и то се сада може десити да ја то припишем, а то ми је, ако није било, али то ми је од тога дошло оно што сам доживео, тако да Вам не знам. Ви слободно, Ви ћете приметити, знате шта, ако сте стручњак, већ ту говорите и слушате мене, имате мене у малом прсту,

да ли ја говорим истину или да ја. Ја сам Вам рекао да сам ја да сам ја верник и не желим на никога лажну. Ја верујем да ћу ја бити кажњен ако неког, сада нарочито ако се о нечијој глави ради, ако кажем криво, у то будите убеђени.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ја ћу Вам цитирати још две Ваше изјаве. Ову коју сте дали 08. и 09. фебруара 1996. године пред Хашким трибуналом, где кажете: «Петроније је ишао од једног до другог заробљеника и наносио им убоде ножем. Лично сам видео како тим ножем бode следећа лица: Златка Тому, званог «Золика», Николу Бадањака, Бошка Бођанца, Марка Сабљака, Ивицу Ђаковића и могуће је да је још неке заробљенике ранио, али било је мрачно па нисам добро видео».

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Видите, Ви сте рекли, то је, то је истина, те људе сада што сте поменули, сви су били убодени, али ја нисам рекао да је Петроније ишао од једног до другог. Петроније је ишао око, код дома, то је педесет метара, наш строј је у два реда био на клупама и он је, он је имао горе, дивани, ја сам тако оценио, горе са овима је диванио, који су знали списак и онда су га и формирали, кога треба убости. Онда је Петроније сишао доле, негде обиђе десет, не убоде никога, а дође до онога којег му је овај показао и тако да нисам ја рекао да је ишао од једног до другог, већ је ишао око нас, кордон, око нас, овај, у овоме, то је било седење у мирном положају. Негде, није ишао од једног до другог, већ кажем, дали су му информације кога треба убости. Е сада, ко је како пријављен, шта је из села, јер су они имали састанак са сељанима, нашим, ти, ја не знам како би их назвао, нећу да вређам, а зна се ко је, шта је и онда сељани су дали, имали су пет, шест пута тај збор сеоски и уписали имена и све. Онда је он тражио којег треба.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли то значи да Ви нисте видели Петронија да је некога убоо ножем?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Јесам видео када је покрај мене Золику убоо и крв његову видео и све.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли то значи само да сте видели да је убоо Золику ножем?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Па, госпођо, ево да Вам ја још нешто кажем, то је чудно, ја знам, то је оптужба таква и вади се

длака из јајета. Али, овај, ја сам са тим људима, који год су били избодени, провео у прогонству пет година, видео сам му рану, видео сам му овај, не огреботину, већ ожиљак, ја говорим оно, а за овог сам видео, ако је убоо овога, онда је и оног што се жалио и што је рекао да је.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Не, ја постављам питање, значи ја Вас питам, шта сте Ви видели, а не шта сте причали са неким, шта сте Ви лично видели?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Добро, ја кажем, ја сам видео да је убоо Золику, ево Золика је био раме уз раме са леве стране моје. Заправо, јесте, са леве стране, са десне ми је био Марко Филић.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ето кажем, ја сам то исто рекао што сам рекао, што су ови причали и Золика је ту био када су се жалили један другоме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од бранилаца више нико нема питања, од оптужених? Изволите.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добар дан, Јоцо, Љубан Деветак

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Добар дан.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јоцо, молио бих те да кажеш, за 17.-ти навече, то када сте притворени горе у том дворишту радионице, да ли си мене то вече видео у том кругу радионице, у том дворишту?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Тебе?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Тебе нисам видео, Љубане.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Питам те за 17.-ти, не за 18.-ти, када сте одлазили на минско поље?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: За 17.-ти увече?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Па нисам те видео, онај дан, онај дан си био на ходнику, пре него што ћемо ми ићи на минско поље, али уочи овога дана ти ниси био уопште. Чак сумњам да си био у Ловасу, јер си често одлазио у Београд на твоја службена путовања.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, хвала Јоцо.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Тебе се мало могло наћи у Ловасу.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Хвала.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Кад год је требало нешто, Љубан отишао за Београд.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Жоцо, реци ми, молим те.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: То вече, одговарам ти да те нисам видео.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Жоцо, имам још питања, па извини што те прекидам.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Хајде.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реци ми, молим те, за 18.-ти, да ли се сећаш ти, из дворишта овај, кроз коју сте капију пролазили када сте сврстани по двојица, кроз велику или кроз малу?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ха, е сада је то баш питање, за улазак, за улазак знам да смо ишли кроз малу капију, јер сам добио кундак у леђа, како су ме убадали, један, двојица ме убаце кроз ту малу капију, а двојица чекају изнутра и кундаком у леђа и у клупе следећа двојица чекају. А нисам сигуран, ево можда ћу погрешити, ја мислим да је од, на оно мање крило од велике капије, да смо ишли, нисам сигуран и сада ти не знам, чак нисам ни сигуран где смо постројавани, јер то је Тома.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли се сећаш, где сам ја одвајао људе, Жоцо?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Не, хајде ми понови.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли се сећаш, где сам ја одвајао људе, на изласку код те капије или, овај, у дворишту?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ниси ти био, ти ниси, ти ниси уопште ишао са, овога ходника горе. Ти си имао списак и овима си, прво сам разумео оне за пекару.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Жоцо, реци ми то јутро.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ја јако примакнем овај, па можда не разумеш.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Разумем, разумем, то јутро 18.-ог Жоцо.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: А доле те ја нисам видео да си ишао одвајати људе.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Доле је људе, прве је људе одвајао Јоја Туркаљ, за пекара доле, за то. Е онда, то сам чуо, за ове људе који су, не знам ни ја, куда су ишли Мата, не могу, не

могу сада, само знам да горе си, Шкицу си, молио те да га спасиш школски колега што га је убоо Петроније и превио си га, не ти већ доктор, а даље си ти читао људе, код тебе су тамо ишли, то је био кошмар и онда се нас изгурало горе.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јоцо, то јутро 18.-ог, ујутру, да ли си видео тамо негде око 7 сати да је у двориште и ону канцеларију из тог ходника што се иде, да су ушли Милан Миљковић и онај агроном Римар Мирослав.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Е богами нисам, нисам видео, овај, а можда сам и видео, само пуно тога је кроз главу прошло. Не знам, не знам, кажем, ја сам био овде код капије, да сам био скроз, ту су људи долазили и пролазили, онај тражи онога, војска, онај онога. А шта се дешавало горе на оном крају код оног амбара, тамо је било неког кошмара, неке трке, брке, не знам ни ја, ја сам само чекао, ови када су кордон давали околу, онда само чекам и утрнем када ме бубне по леђима, гледам хоћу пасти, да не паднем, јер онда сам обрао бостан.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, Јоцо, извињавам се што те прекидам, имам још питања па зато.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Само ти питај.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реци ми, молим те, у амбуланту то када сте доведени из Шида у амбуланту код доктора Качара, јел, то вече, значи 18.-ог навече, да ли се сећаш, да је неко од Ловашчана обилазио, долазио тамо од Ловашчана Срба, рецимо, ја, онда Милан Тепавац, Божо Девчић, један човек из Шида, Глушац?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Тамо када сте лежали?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Знаш ко је био? Када смо ми истом дошли, Милан Тепавац је био, дошао је да нам нађе, на чега ћемо лећи. Милан је ваљда имао припремљено и отишао је преко, преко, у ову, од малог Фрање, знаш где је сад овај.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, знам, Јоцо, извини молим те, када је била та пуцњава, после те пуцњаве о којој си ти говорио данас већ, да ли знаш да је неко од Срба из Ловаса долазио тамо код доктора у амбуланту?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Не Љубане, Љубане нисмо видели никога, али није сигурно било.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, разумем.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Јел знаш шта је било, ми знамо, то је из даљег пуцано и овај, Качар када је дошао, каже, навалили ови ко, не знам ни ја шта се оно у народу каже, као гладни на, па пуцају каже, нервозна је војска, пуцају. А са њим је диванио, са Качаром је диванио неки.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јоцо, извини, молим те, имам још питања, Јоцо, имам питања још, може?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Хајде.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реци ми молим те, да ли ти је твој брат овај Марко «Бели», је ли тако, рођени, он је млађи од тебе?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли ти је он причао шта се дешавало прва два, три дана са њиме, у његовој кући?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Не знам, само знам да је причао да су ови пуцали одозго са зграде и рекли да не хода по авлији, каже, јер му не верују.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ето Љубане, јер ја мислим да овај, онако како сам ја рекао када си ти нас скупио доле, када си рекао да си ти шеф, да се мора радити, да се мора ово и да будемо сви поштени и послушни и ми смо се разишли и тако смо и били.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Госпођо председнице већа, да ли могу ја да поновим отприлике шта сам рекао, да питам човека јесам то рекао, тог 11.-ог када сам им се обраћао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете Ви сада, Ви сте рекли у Вашој одбрани, а човек прича шта сте Ви рекли.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро. Реци ми, Јоцо, у вези овог рада што си ти радио у задрузи, јеси ли примао надокнаду?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Је, је, је, Љубане, нисам разумео одмах, јесте добијали смо оне.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Бонове?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: И могао си купити у трговини све што је било у трговини за те бонове, јел тако?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Је, само већ није у трговини ништа било, овај, а мислим, ми нисмо иначе, ми смо, ја био у, ти знаш тракториста и били смо богати са намирницама и са

свиме, тако да је био рат две године, нама не би ништа фалило.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јоцо, реци ми, молим те, јеси био ти када у трговини?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: У оној? Нисам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ниси у оној био?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Нисам, Љубане. Па знаш да је мој буразер имао трговину, ни од њега нисам, каже, био рекао, овај, да је рекао теби да неће он, овај, из трговине ништа давати, ако ти требаш за војску, узми, а он неће да има са тим посла.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јоцо.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Тако да кажем, није ми ни требало ништа, онда.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јоцо?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Молим?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Данас си рекао да, када сте дошли из Шида, из амбуланте, па код Качара у Ловас, па си ти поново те војска возила у Шид, исто опет у амбуланту, јел тако, у Дом здравља у Шиду, а како ти да ниси одвежен као и многи други у болницу у Сремску Митровицу?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Знаш како? Ја, Милко Кесер, Марко, Марко «Гађа», било је нас четири, има чак који је био рањен јако, па се није појавио уопште, Пере Палијана син, није се, био је рањен, вукао се као кер и једва је дочекао када се оно излазило, отишао је и онда је у болницу отишао. А мене је оценила, ја сам имао што каже, два, три зуба избијена и имао сам гелере у бедрима и врат ми је био, што ми је пропарано чело, што није ударило у слепоочницу, тада је једина била, што каже, учиковита.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Хвала Јоцо, немам више питања. Хвала немам питања више.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Тамо су м превили и каже, «да ли можеш стојати, да ли можеш ходати», «могу». И ови су сви имали у глави гелере, у плућима, у не знам ни ја, сломљену кост и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите даље оптужени.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Одмакнем, заведем се да диваним, па одмакнем ово, можда не чујете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када много примакнете, онда је још горе.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Јако грми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Знате, узбудим се, па онда не контролишем се, пазићу сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добар дан, господине Јоцо, Жељко Крњајић.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Добар дан.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Имам питање или два за Вас. Господине Јоцо.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Изволи.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Рекли сте у својој изјави, 10.10. ујутру након сат и по, два, дошао је Жељко Крњајић.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да, да.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Тачно, то је тачно, био сам код Вас. Рекао сам Вам да ставите белу плахту преко капије.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да, капије.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: А да ли сте сто-посто сигурни, господине Јоцо, за ту белу траку, да ли Вам је то можда рекао неки Ваш радни колега из Товарника који је касније дошао?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Нисам разумео ја сада што ми је рекао.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја сам Вам рекао за ту белу плахту да ставите.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да, да, и на рукав.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Е ту траку на рукаву, да ли сте сто-посто сигурни да сам Вам то ја рекао или?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Добро.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Или неки пријатељ из Товарника који Вас је касније посетио?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Нисам ја више видео Товарник, када је ово било никада. Једино сам када су ме пратила, овај, та војна полиција, онда сам трактор протерао и враћен.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не да сте Ви били у Товарнику, већ један Ваш радни колега, тракториста из Товарника Вас је, такође посетио 10.10. Да Вам он није рекао за ту траку?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Немам ја појма ни ко ме је посетио, па кажи му име, јебо га враг.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Чини ми се Ступар, са Вама је радио у ПИК-у.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ступар Миланко?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не знам име.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Е Гојко, не, не, не, чекај, сада сам се мало вратио, Ступар што је са мном радио, Дуја, јел Дуја?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Тако је.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Е, свака му част. Ево ја, како је према коме био, свака му част, када је састао се са мном први пут, загрлио ме. И то су ти људи видели и казали су, каже, «шта је ово, зашто овај чика Јоцу грли», а ја сам био са његовим оцем, био сам свугде где год сам био, био сам човек искрен и свако је имао у мене поверења и зато ми је остала глава. Иначе, ја сам био свугде и да сам био нечовек, могао би ме, што се каже, ликвидирати ко хоће, баба или.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Знам, знам, чика Јоцо, зато што сте били човек и за мене, зато сам ја Вама и рекао да идете код Жељка Јапунце у подрум и сада моје питање гласи, да ли сам ја Вама желео 10.10. нанети неко зло или евентуално да Вас спасим?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ја немам појма за ништа, да си ти мени учинио, ја те не могу за ништа, ето кажем, могу те за то што си ушао лепо у двориште и рекао «метните то», још жена каже, «немој ићи напоље», рекох, «како нећу ићи напоље, ако су неки пијани, бациће бомбу унутра, па смо онда обадвоје настрадали, овако ако се нешто тиче мене, онда ти ћеш макар остати».

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: То Вас и питам, значи ја Вама нисам ни бацао бомбу, нисам Вам претио, нисам Вас терао у задругу, у тај сабирни центар, то Вас и питам.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Жељко, не. Ја те нисам од тај пут даље ни видео. Ето, ја ћу ти казати, нема везе, оно што је, ја сам рекао да истину говорим и говорим. Био сам и са твојим старим добар од пре тридесет година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, разумели смо, господине Крњајићу одговор.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Нисмо имали, нисмо имали ништа, ни националност, ниједном, што каже, обитељи.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Чика Јоцо.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Било је пијандура, што се, у кафићу посвађају, е «Динамо-Звезда», овамо, онамо, али то је било, један другом кажу свашта и прође, сутра заједно једу и пију. Е сада кажем, ово што је испало, то ја не улазим у то и.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Господине Јоцо, хоћу да Вас питам, из Вашег овог излагања, чули смо да сте доживели зло у Ловасу. Али Вас ја питам, тог 10.10., тај мој сам долазак код Вас у двориште, да ли сам ја Вама желео зло или сам Вам помогао самим слањем код Жељка Јапунце у подрум где је било пуно Хрвата још, да ли сам имао намеру да Вас сачувам?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: По тој изјави мојој, не могу казати да си ти мени нешто имао намеру, мени ни тим Хрватима ни никоме. Ето, сви су, који су били тамо, сви су изашли и вратили се кући. Е сада, што су поумирали, то је њихов проблем, није то време на свакога једнако утицало.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро, хвала Вам чика Јоцо, немам пктања више.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Хајде, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље од оптужених, ко има питања?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Добар дан, Зоран Косијер оптужени.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Добар дан.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Кажите ми, у изјави коју сте давали Међународном трибуналу за кршење међународног права, 08. и 09.1996. године, у једном делу сте рекли: «Србин, чије име ми није познато, а који је у зеленој униформи са златним ширитма личио на официра, дошао је у пратњи групе својих сународника». Моје питање је, одакле Вам сазнање да је Србин и да је дошао са сународницима?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ја то баш, баш не бих веровао да сам ја то рекао, јер ја нације никада нисам мењао.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Како се онда.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ни мешао, или Вас нисам разумео добро, мало одмакните микрофон.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Где да се одмакнем, на улицу? Ево, цитираћу Вам поново: «Србин чије ми име није познато, а који је у зеленој униформи са златним ширитама личио на

официра, дошао је у пратњи групе својих сународника обучених у маскирне униформе», па Вас питам, одакле Вам та информација, да је Србин и да је дошао са сународницима?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ја не знам, није требало, ја нисам сигурно то рекао да је Србин и да је сународњак.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: То сте изјавили пред Хашким трибуналом.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Па, ми смо сви били сународњаци, и Срби и Хрвати и ја иначе, пола тога, како бих рекао, не схваћам да сам уопште то рекао. И шта би сада то значило, када се већ зна ко је кога нападао.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Значи, зато што је Хрватска тужила Србију пред Међународним трибуналом за агресију, па због тога је ово и убачено.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Не знам ја, ја не.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Добро, идемо даље.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Са нацијама ја ништа немам.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ево, чим споменем агресију, одмах прекидање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде, господине Косијер, уозбиљите се када постављате питања, одузећу Вам реч.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Добро. Кажите ми, на минском пољу када сте ишли на минско поље, колико је било, отприлике, припадника оружане пратње који су ишли са вама?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Нисам разумео сада то питање. Колико је?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Колико је било војске која је ишла са вама у пратњи?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: А било је, било је колико нас, е сада Вам ја не могу рећи колико је нас из оног кошмара истерано из дворишта. Остало је пуно који су морали остати и нису више ни живели сат времена, остали су у туђим гаражама, а овај, сваки је углавном, говорим да је сваки имао уз раме, раме уз раме једнога. Е сада, колико је нас било, толико је њих, али је било још пар групица што су по један, два били резерва.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Кажите ми, какве су биле све униформе, војници у каквим су све униформама били у тој колони?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Знате шта, не знам, ја сам већ пет пура рекао, да о униформи не могу рећи каква је чија, шта је. Ја кажем што је униформа, а што је цивилна одећа.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Хвала.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ево, Љубан када је нама држао, овај тај говор.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Добро, не питам Вас за Љубана, оставите Ви Љубана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не прекидајте када човек започне. Шта сте почели, Љубан када је држао говор?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Љубан када је држао говор и оно, он није био онда у униформи, он је имао ловачко одело, ловачка униформа, а кажем, ове људе, ту је било мешано, има који су се пресвлачили пар пута на дан. Ваљда покисне оно и све, није имао па се пресвуче. Имали су и радне, неће обући чисто, па онда отићи радити, јер они су, ови наши су људи брали свој кукуруз по дану, а шта су увече радили, то не знам.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Кажите ми, рекли сте овде у изјави, да се ухватите, када сте ишли кроз минско поље, да се ухватите за руке и да кренете преко поља, вукући стопала по земљи,

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Моје питање је, Ви сте земљорадник, јел тако?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да ли има разлике детелина у пролеће и у јесен боју?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Има, како када, ако је не покоси ова је још јача која остари и остане у јесен.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Тамнија, јелте, тамнија боја?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Јесте.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: А кажите ми, да ли Вам је познато какве су боје мине и канап са којим су мине повезане?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Мине су као флаша «литрача», као од литре флаша натакнута на колац једно пола метра и искоцкане, зелене боје.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Зелене боје, добро.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Јесте.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: А да ли је могуће онда приметити мину и канап у детелини?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Нисам разумео, да ли је могуће.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да ли је могуће приметити мину и конопац за мину у детелини тој?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Па, зелена детелина, зелено је оно, знате шта, има људи који су је видели са пет метара, а има људи који на њу је нагазио, па је није видео. Е када се то десило, када је активиран један број, онда смо стали и нисмо имали ножеве, нисмо имали ништа. Имао је човек грицкалицу за нокте у џепу и ишао је и цвикао је код сваке мине конач, ту нит цвикао је са грицкалицом и контра се скидале мине. Она се једноставно скине са конца и носила је на бедем, на цесту.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ви сте рањени на минском пољу, јел тако?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Кажите ми, приликом рањавања били сте поплашени?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Нисам опет разумео.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Јесте се били поплашили када сте били рањени?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Јесам се поплашио?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Како не би.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Имали сте јако лупање срца сигурно и сушила Вам се уста?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Па, знам, то и сада та питања нису везана за ово, али ево, ја ћу Вам одговорити. У оном, ја нисам знао ни ко сам, ни шта сам. Знате шта, да доживите, да доживите, ја сам целог живота био у страху што сам био радник и бојао сам се да не погрешим, да не бих остао без посла, јер имам децу, тако и то. Ја нисам био без страха.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Добро, под тим страхом, како сте сада рекли да нисте знали ни где сте, ни шта сте, како сте могли онда да чујете комплетан дијалог између пуковника и официра који је наишао у пинцгауеру и све лепо и детаљно да опишете њихов разговор када сте били, када сте били у шоку и није Вама било до ничега?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Па, то је било већ скоро по сата покрај тога када смо ми дошли горе, када је човек зауставио овај и викао, «какво је ово ратиште». Ми смо у њему Бога видели. Аутоматски претвара нас, што се каже, чувар овај, преставио нам се као чувар и имали смо у њега и зашто не би чуо.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Рекли сте да су Вас чували код доктора Качара припадници новосадског корпуса?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да ли је тако?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Нисам опет разумео.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ко Вас је код доктора Качара када сте изведени из минског поља, чувао у амбуланти ту ноћ?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Када смо дошли, није он чувао, него су чували резервисти.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Који резервисти?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: А он каже, каже, овај, сада ћу рећи отворено, четници су нападали, опколили окол, пуцали као луди око кућа.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: А ко Вам је то рекао?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Шта, ко нам је рекао?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Па, рекао сам ја што сам чуо ко пуца. Рекао је овај резервиста новосадски што је ушао унутра код нас.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Није тачно.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Каже, «немојте се бојати, неће они тући».

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Нису вас чували они.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Они моји су питали, каже, «хоће ући унутра овамо код нас да нас покољу». Каже, «не бојте се ви ништа, они само пуцају, нервозни су, пуцају, а нећемо их пустити унутра».

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Господине, нису вас они чували и није то рекао доктор Качар. То Вам је неко други рекао да кажете.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да ли су они нас чували или нису.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Андрија Балић, рекли сте да Вам је рекао све шта је било на минском пољу, данас, је ли тако, тако сте данас рекли?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Не разумем ја уопште.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Рекли сте да Вам је Андрија Балић рекао да се сакрио под ћуприју.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Када Вам је то рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је човек, у прогонству када су били.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Па, када смо били у прогнанству.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: У прогонству?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Значи накнадно. Добро, хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, господине Косијер, останите ту где сте. Ви сте рекли да сте са Миланом Воркапићем, званим «Трнда» ишли са њима у Шид, да ли је тако? Молим, укључите микрофон, укључите.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ишли сте са њима у Шид, са овим рањеницима?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да, да, имао сам овде нека питања за њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Сабљак, да ли се сећате, поред «Трнде» још некога ко је ишао са Вама у Шид када сте тамо били рањени и шта је тај радио?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: То је био један, ја не знам је ли водник или имао је мањи чин, имао је браонску, браонску ону шепку, капу на глави, ја не знам како зовете Ви, ми кажемо фес, оно што неко носи плаву капу, фес, овај је имао браонску и имао је, е сада не знам, да ли је он шоферирао или је он или је имао шофера, али је он углавном заповедао, донео је нас у Шид и онда смо ми ишли, имали смо једног рањенога унутра и он онда није ту био. Био је један, један стари доктор војни, изгледа да је у мировини и није му се нешто свидело што је овај командовао. Када смо ми били готови тамо у амбуланти, то је био, ми смо имали пуне ципеле крви и сви смо били рањени, па смо по оним белим плочицама ходали, то је била као клаоница, она чекаоница у дому здравља у Шиду и овај, овај је кренуо на нас викати и отерао је ону спремачицу. Она јадна је донела крпу да ће

брисати, а он кренуо викати на њу да да нама ту крпу и све. Е онда је скочио тај стари пуковник и каже, «јел ти знаш ратно право, то су рањеници и све. Жена је она плаћена за брисати и чистити овде, а рањенике пусти нека иду се сместити».

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да ли могу да сада поставим питање? Кажите ми, када сте ишли у Шид у болницу, јесмо се негде заустављали још, јесте се негде заустављали пре Шида?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ја не, колико се ја сећам, не знам да смо се негде.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не сећате се, добро. Када сте дошли у шидску болницу, да ли је војна полиција нешто интервенисала у Шиду?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Слушајте, нешто ћу Вам ја рећи.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Немојте, одговорите ми на питање.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ево, хоћу Вам одговорити. Када смо ми прешли из Товарника на териториј Шида, то је била држава Америка, тишина, мир, људи ведро гледају све. А када смо у нашем рејону тамо били, онда си морао пазити, обилазити људе.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не питам вас ја за то, ја Вас питам, у болници.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Није, никаква полиција нас није заустављала.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Шта се у болници у Шиду десило, због чега сте на брзину морали да напустите шидску болницу?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ја не знам, ја немам појма да смо морали на брзину.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Немате појма? Да ли Вам је познато да су рањеници са фронта у шидској болници који су били смештени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то Ви сада одговарате на своје питање.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ја га питам да ли се сећа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми ово, да ли сте Ви овај који је са «Трндом» пошао, да ли је било још неко треће лице?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Били само ја и «Трнда», лажу сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само Ви и «Трнда»?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Само ја и «Трнда». Кажите ми, шта Вам је одузето приликом враћања у Ловас?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Е сада ми је јасно зашто сте то питање поставили, али то није полиција, то је тај исти човек који је нас допратио, одузео нам документе све и, а тај исти човек што нас је допратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то тај што је са «Трндом» био, он Вам је то одузео? Да ли је то тај што је са «Трндом» дошао, он Вам то одузео?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Не, ја мислим да је овај ишао својим возилом, пратио нас као у неком луксузном возилу, а сада са «Трндом» ко је ишао, не могу Вам, неко је ишао, али сада не могу се сетити.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Кажите ми, обзиром да сте приликом уласка у задругу, 17.-ог увече, све драгоцености и лична документа морали да оставите на вратима у задрузи, шта сте Ви онда могли да имате 18.-ог вредно, осим, да не кажем?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Прво, Ви немате добру информацију, нама нигде, само новце.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Господине, одговорите ми само на питање, шта сте имали од вредности?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Имао сам.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: С обзиром да сте 17-ог увече оставили сва документа, све вредности, шта сте 18.-ог ујутру имали када сте пошли на минско поље, детелину и у шидску болницу?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: То је, овај.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Све им је одузето.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Имао сам, имао сам петсто хиљада, не знам ни ја, имао сам пети број петице.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Како је, рекли сте да Вам је Петроније све паре узео, да су Вам сви новци узети?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: То говорим у суштини за све. Имају људи који су имали марака тисућа и тисућа. И то је отишло.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Где, када?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Однео ветар.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Којег датума? Ја Вас питам за 18-ти.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: То, говорим то када је Петроније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он прича, објашњава да је то у задрузи одузето, а овамо да су узета документа.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: То ја говорим када је Петроније био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, разумели смо.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: А за другог ја нисам, јер сам видео да је Петроније наредио да се покупи и да се лепо сложи. И чак ови нису добро сложили, онда их је натерао, поново су слагали.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Немам више питања, имам само примедбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Добро, ја колико знам, можда ја исто погрешим. Само нећу грешити да некога о глави.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Моја примедба је што се тиче сведока, не само овог, него уопште сведоци када говоре о одласку у шидску болницу, да прво, говоре неистину и друго, да имају јако лошега учитеља који их припрема. Хвала, пријатно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 12 часова и 5 минута ради одмора и биће настављен у 12 часова и 30 минута.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 12 часова и 41 минут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведока немамо на монитору, сачекаћемо док дође. Има ли даље од оптужених питања? Нема више нико од оптужених. Господине Сабљак, да ли ме чујете?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Чујем, чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, Ви рекосте да станујете у улици Фрање Рачког број 5?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте и тада становали, 1991. године у тој улици?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Јесте, станујем већ четрдесет година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците, да ли знате неког Вида Кризманића?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Знам, то ми је шогор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се њему десило, да ли имате неких сазнања?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Па, нађен је на авлији где лежи, где лежи мртав после те, када је војска та улазила у село, улазили су са западне стране у село и тако да је у другом реду, у другом шору његова кућа била и нашли су га тамо, лежи на авлији онако у крви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он значи страдао у том првом налету?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли Вид Кризманић такође станује у тој улици Фрање Рачког?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да, и он станује у Фрање Рачког, од мене је тамо ваљда пета кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, када сте причали истражитељима Хашког тужилаштва, поменули сте да је оружје прикупљено и предато ЈНА, Југословенској народној армији?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Од кога оружје?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте да су постојале неке цивилне страже, да су биле слабо наоружане и после сте рекли да је то оружје прикупљено и предато војсци.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да сам ја рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ја немам појма, ја знам да није, ако је било, само ловачке пушке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је неко покупио те ловачке пушке и однео?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Јесте, знате како су купљене? Када је војска ушла од ових старих људи који су били ловци, како бих рекао, почасни ловци, сви су волели да имају ловачку пушку, па оде некада мало у природу, а ови, ови млађи, то је покупљено када је ушло ово, овај, носили су свако, ко је узео пушку од ових наших цивила, то је његов трофеј био. већ је војска приликом улаза у Ловас, била је разглашена пропаганда да војска долази у Ловас, да ће да купи оружје. Ја нећу казати да није било, колико сам ја чуо, да је било оружја, тог ловачког. Имао је неко и онда је било у моди, ко је могао, имао марака, узео је «калашњиков», али не верујем да је било више од пет, шест «калашњикова» у Ловасу. То је било једно питомо село, што сада би се могло доказати или ако хоће признати, када није ниједан од тих наших суграђана, није ни рањен, нити ништа и није људи, само ловци су водили бригу за оружје, неко је волео, неко није и то је онда био проглас да ловци предају пушке горе у опћину. Е сада, неко је предао, неко ко је имао, мој стриц је био чувар лова, имао је карабин, имао је пиштољ и ловачку пушку и дошао је један мајор у кућу, али су му рекли, овај, један ловац му је рекао да има добро оружје. Овај је одмах скочио на ноге и хајде и узео себи то, није отишло у војску. Ја кажем да Вам не могу ја рећи куда је предато, шта је предато, војска је, када су рекли да ће доћи купити оружје, али су прве гранате ушле у село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када је то оружје покупљено, пре него што је био напад или после?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Па, било је говора пред напад као да ће доћи купити оружје војска из Шида, да ће купити оружје и. Али врага, они су дошли, прво послали гранате и дошли онда унутра. Онда је био и тај русвај. А купили су они оружје, а како је купљено, ето видите. Још су наши, има једна улица где су, где је Љубан и ти Рудићи и Крњајићи. Ови су наши, неки Далматинци, трчали у неко доба ноћи и имали састанак, каже, ми немамо оружје, морамо побећи, каже, јер ће нас отерати у Шид, неће им веровати. И наши се дигли и трчали и

код Ђуре Продановића и код овог Рудића и овде, трчали колико смо имали поверења, да су њих обавештавали да беже, да ће доћи војска, па ће их терати за Шид, а они се смеју, знају шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, рекли сте овде истражитељима Хашког тужилаштва, «нико није пружио отпор, оног дана када је био напад»?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: А, можда, јел било са чиме или није, али Вам кажем, то је било, ми нисмо никада, ми смо толико имали веру у њих, да нисмо били национални људи. Ми смо, мислим не ми, ја сам рођен у Ловасу, али пре тога, Ловас је стално био вишенационална и то су људи, нису никада добили мржњу или нешто оно, да се са неким свађају, да. Швабе су биле пре и отшле. Ови су људи дошли после Шваба и кажем, нисмо никада одстрањивали једни друге и увек је, се водило рачуна када је у Месном, у Ловасу влада била, каква год била, увек се водило рачуна да се не повреди национална равноправност. Ево, они могу казати како хоће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, када сте помињали тамо да сте били онде затворени у дворишту оне, испред оне механичке радионе, па сте помињали да су.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да, ја сам исто био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте, да чујете питање, па сте овде помињали истражитељима Хашког тужилаштва, «да су четници правили списак нас заробљеника, па чуо сам касније, имена неких људи са списка обележена црвеном хемијском оловком» и кажете, то су била имена оних који су наводно присуствовали прослави поводом изборне победе ХДЗ у Ловасу, а та прослава је снимана видеокамером». Ко је Вама, реците?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Кажите, кажите Ви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле Вама сазнање да је то неко окруживао те са списка, на основу те касете где су они снимљени?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Госпођо, то је неко измислио, мислим, баш зато што нема аргумената да се оптужује, то је неко измислио. Ја нисам спомињао ни камеру, нити, никакву камеру, нити неке. Ја кажем списак када смо ми дошли у то, само за тај списак знам, када су нас терали у авлију на те

клубе, онда је, када се смрачило, овај, један тај што је нас пратио за Шид, он је узео теку и пише, један му светли батеријом и од једног до другог списак направио и нас пописао. А на трему је стојао један високи човек, ја га нисам добро видео у, висок човек онако војнички обучен. Имао је и оне доле глежњаке, ципеле баканце, «титовку» и тај је узео тај списак и отишао. Касније смо чули да је отишао горе у, горе у задругу, ту је већ био збор Ловашчана, ових наших суграђана и овај, онда су прозивали, читали ове све на списку. Каже, «јел овај коме шта скривио, јел овај коме шта скривио, јел овај» и онда су подвлачени. Али, то нисам видео, ништа, то је причало наше цело село. Ето зато знам, али ни говора или нешто овако за. То није истина, то је неко можда претпоставио нешто да изведе као за одбрану мало боље, али то није истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, овде је такође констатовано да сте изјавили «да Петроније ножем реже и кида косу Јосипу Туркаљу».

Сведок ЈОСИП САБЉАК: То није истина, да реже кости.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Косу, косу, Јосип Туркаљ?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: А то може бити, али ја нисам рекао, али то може бити, пред нама је седео Јосип Туркаљ, он је имао дугачку косу, скроз до рамена и толико су му разбили главу, да је имао рупу горе на по главе, рупа као печурка и онда је довео брицу, тај који је управљао, брицу, имали смо сеоског брицу и онда га је шишао и овај човек није могао да, повраћао је, није могао, страшно за видети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и то сте помињали, тог берберина, али сте помињали и «да Петроније ножем реже и кида косу Јосипу Туркаљу».

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Па, не кида, већ је одсекао косе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви то видели да Петроније ножем сече косу Јосипу?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Па, и боде људе, са чим ће бости, већ са ножем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, то ме интересује, ова ситуација када ножем сече косу?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Када је имао дугачку косу, ухватио је овако и лепо као када Ви узмете негде од воћке грану и

одсечете. Имао је он косу сигурно триест центиметара дугачку, није се шишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, овде када сте помњали када сте дошли тамо до те детелине, па кажете, «наредили су нам да сви станемо један поред другог, да се ухватимо за руке и да кренемо преко поља, вукући стопала по земљи. Један четник нам је казао да станемо и да викнемо ако приметимо неку мину или жицу».

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Рекао је, ако приметимо шта, ако наиђемо на жицу да станемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како је изгледао тај четник, да ли се сећате и откуд Вама да је то четник?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: У страху да Ви видите, не знам, да ко, шта, па не могу, за униформу говорим, да уопште не знам, само знам када кажем униформа, да је униформа, а ако није, онда је одело, не могу се ја сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада када сте давали ову изјаву, то лице сте означили као четник. Ко су за Вас били четници, а ко ови регуларне војске ЈНА; како их Ви овде означаваате?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ма, свашта, ја знам да је то овај, одвјетничка струка, али исто значи и онај што је у униформи и овај војничкој, југословенској и доказало се да је и војска радила. И шта сада да кажем ту, да је и војска била на страни нечијој. Онда то не вреди манипулирати, што ја не знам. Ја кажем, униформа је била, али опет сам рекао, људи покисну па се пресвлаче, имају и једну и другу униформу, али није смео ићи у цивилној горе у село, зато што је тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте знали ти Ваши наоружани пратиоци, који су који?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Нисам разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви знали, ти Ваши пратиоци, који су, Ви овде спомињете «Душан Силни» и регуларна војска. Да ли сте Ви могли да правите ту разлику?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ја немам појма, ја само знам да је дошло, један камион лре него што ћемо ми ићи, пред тај масакр што је био у дворишту, да је дошао камион, под шлемом, униформи под шлемом и оружјем, дошли и поскакали и нас опасали у дворишту и онда је почело

изводити пред строј, почело масакрирати људе, почели су падати, дрека, крв на све стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од микрофона сте се удаљили, моменат. Реците ми, сада сте поменули да су ти људи били под шлемом. Јесу ти под шлемом Вас тамо и пратили до те детелине?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Било је мешано, било је чак и наших сељана, био је један Милан, Милан, Хрват, Рендулић, било је свашта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте видели тог Милана Рендулића, где је он био?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Па, био је на минском пољу и још се хвалио касније да је убио он, да је он шест убио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли га видели овамо када сте били испред задруге, у дворишту задруге и овамо када сте ишли према тој детелини, да ли сте видели Милана Рендулића?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: А нисам никог, ја сам на челу био, мислим и можда, можда да сам га видео, али у том шоку се, више ни себе познао, а не Милана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде сте истражитељима Хашког тужилаштва рекли: «Чуо сам како се тај исти четник кога су звали поручник, а који није био припадник регуларне ЈНА, него формације «Душан Силни», па ми реците, одакле Вама то да је неко поручник тамо, јесте ли Ви то видели његов чин, јесте ли чули да га зову – поручниче, на основу чега Ви имате ово да је неко поручник?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Знате шта, ја њега сам видео из виђења овако, а ови сви млади, сви млади људи који нису прошли ту, како бих ја рекао, торту, они су се спознали, како бих рекао, добро су се спознали, млади људи добро виде и то је све причало ко је чин који био и онај пуковник или потпуковник или мајор, овај који је тукао ове, дошао ујутру и све, али то Вам ја сада не могу, само од људи што су причали, тај је био, а ја сам гледао, шта је радио, а ко је био, ја сада не могу Вам казати, већ што сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи да Ви нисте видели чин његов, него сте касније чули да је он поручник?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, Ви сте помињали и да је тај поручник био после у Шиду у овој болници, у Дому здравља где сте били?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то тај исти био, то је тај што га Ви означавате за поручника, да ли је тај био у Дому здравља у Шиду тамо?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Тај што је био на минском пољу, тај је нас пратио и у Шид. Имао је, кажем, браонску, е сада сам се сетио, ми кажемо «француска» капа, као тањур на главу и све и он нам је одузео и документа у Шиду и овај, шта сам још, хтео сам још нешто додати, пошто се сетим овако када разговарамо, онда за њега. Ето кажем, ја сам служио војску и ја знам да старешине сакривају чин за време ратнога деловања, да га онај не погоди. Е зато, ја сам можда, али су људи који су слободно ходали, ја сам мало био унутра, био сам већином на терену, на пољу, са стројевима и са свим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само близу микрофон, не удаљавајте се од микрофона, господине Сабљак, окренули сте микрофон.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Добро, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е тако, е сада ми реците, Ви сте помињали да тај кога Ви зовете поручник, а за кога сада кажете да нисте видели чин него чули, кажете, тамо у Шиду, када су вас искрцали из камиона, обратио се неким окупљеним Србима који су дошли да виде, вас ту рањене, па каже, «браћо Срби, ово су усташе које кољу нашу српску браћу». Да ли је то било тачно?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Права истина, ајде сада кажите, овај, ја сам Вас прекинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то тако било?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Јесте, јесте и народ се свеједно разбежао, као да су били погурени. А сада, да ли су се гадили на то или шта су, не знам ја, када су видели какви смо ми, исцепана одећа на нама, крвави, који год иде, из ципела крв и ми смо закрварили као по у клаоници, онај у Шиду у Дому здравља онај, ону чекаону, онај улаз и народ се згражавао. Има они који су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, је ли то тај што је наредио Вама и Милку Кесеру да обришете под, како сте причали?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да, он је наредио, он је наредио, али је се појавио један стари мршав, висок, леп онако човек види се, бели господин, имао је те звезде сада и не знам, можда се варам, јер палете имају и рубове златне и звездаца колико овамо и онда ја не могу рећи ко је био, да ли пуковник, пуковник, мајор, поручник, потпоручник, ја кажем, био је официр и готово и тај човек је рекао, јер он зна прописе за заробљенике ратне, каже, ова жена је плаћена за то, а људи нека иду, рањени, не људи, рањеници, нека иду својим путем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада да се вратимо само.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ми смо изашли и изнели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само моменат, да се вратимо када је дошао, кажете, тај пицгауер, па тај неки пуковник да је ту био, па рекао да се прекине са тим. Јесте Ви видели тај чин пуковника или сте чули од неког да он има тај чин?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ја сада баш Вам не могу рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде сте пред истражитељима Хашлог тужилаштва причали да је тај.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да, тај, што сам чуо, а видео сам га, видео сам га ко је и види се да је чин виши, а сада ако је један чин вишљи или горе, али се тај зна ко је био ту, а сада шта је он или генерал или пуковник, он исто одговара ако је нешто направио, ако није, али већином су они нас спашавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и овде сте рекли да је тај пуковник, разговара са тим кога Ви називате поручником и овај му објашњава да су хрватски гардисти поставили mine по пољу и да је Хрватима наређено да деактивирају mine.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Он је, тај, сада не знам, збунили сте ме, је ли поручник или капетан, или шта је, нема везе, овај када је дошао мајор или шта је тај високи функционер са пицгауером, када је дошао, викао је прво, «шта је, какво је ово ратиште», а ја сам био од цесте, говорим да сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет сте од микрофона отишли господине Сабљак.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Опет сам одмакао, извините. Ја сам био уз ону цесту, био сам једно седам, осам метара од њих и нормално, они диванили, нормално сам их чуо, не ја само, ево ови сви око мене и он је рекао, каже, ово су гардисти поставили mine и ми смо их натерали да разминурају. А ми

нисмо имали појма ни о минама, а овај, мајор, пуковник, шта је, каже, «немој друже да причаш», каже, «то је војска поставила». Ево то је био њихов разговор тако и онда је он сишао доле, тај и каже, «хоћу да прекинеш и да возиш у дом здравља ове рањенике, а мртве по пропису да спремиш, одавде, да се то не види». Е то сам ја рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада ми реците, овде је констатовано да сте изјавили хашким истражитељима, да је пуковник наредио шесторици или осморици резервиста из Ваљева да дођу и да нас заштите, а неколицини Хрвата који нису били рањени, наредио је да деактивирају мине». Је ли тај пуковник наредио да се чисте мине?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ја сада нисам то све разумео, дугачка је реченица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ко је наредио да се, да вадите те мине после свега и после рањавања и после и експлозије и сада добијате наређење да вадите мине, да чистите, па су неки и чистили. Ко је то наредио?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Чујте, после говора тога, вишег, високог официра и овога, ја Вам сада не могу рећи, али вероватно онај је наредио овај, и то нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који онај, не знам који онај?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Не војски, нама рањенима, наредио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: И ови, знате који нису били рањени и који су, да се изнесу напоље рањеници, а ови једни су скидали са овим грицкалицама су ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ми је све јасно, а моје питање гласи, јесте Ви видели ко је то наредио да се ваде мине или чули, евентуално?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ви знате добро, Ви знате добро да, овај, виши чин наређива нижем чину и ја сам дао одговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не ради се о томе шта би требало да буде, него, да ли сте Ви чули и видели, ко је то наредио тамо или претпостављате да је то могао неко ко има виши чин?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ја Вам не могу рећи, то је било давно, а уопште то сада, ко је наредио, неко је од њих два наредио, углавном, њих су два тамо били заповедници ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: А ја мислим да је главни био чин већи. Онда је тај, сигурно да му је рекао да се то скине и да се изнесе ту, рањеници који су живи, а ове мртве по пропису да се спреми и када смо ми отишли, они су отишли и не знам ја када су, када су, шта су дошли и те мртве све у онај камион «ФАП» побацали као дрва и мало ниже ту, усред дола тога, на цести су стојали и смрдели једно пар дана. И онда је не знам ни ја ту, постављено је неко питање, када су они куда однешени на гробље и затрпани багером, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, е сада овде сте такође изјавили, везано за оно пуцање Вама тамо у леђа, рекли сте: «Када сам погледао Србе који су у нас пуцали с леђа, видео сам Милана Рендулића, Хрвата из Ловаса и Србина Илију Кресојевића».

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Кога, нисам сада разумео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево ја ћу Вам опет прочитати Вашу изјаву, односно констатовано шта сте Ви изјавили: «Када сам погледао Србе који су у нас пуцали с леђа, видео сам Милана Рендулића, Хрвата из Ловаса и Србина Илију Кресојевића».

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Е ту изјаву ја нисам дао уопште, та је изјава наместита, а ја сам, ја јесам рекао на то када су ме питали, да је, питали су, је ли пуцано с леђа, је, команда је била, људи су, неко се уплашио, легао, викали су, «дижи се», али Србе нисам споменуо, ако сам споменуо, али нисам ни то, ако сам споменуо, онда сам рекао «четници» а не Срби, националну мањину ја не дирам и немојте увеличавати. Ето ја поштено говорим и ја поштивам Србе, нису сви Срби, овај, злочинци, већ, овај, су четници злочинци, а сви Срби нису четници, па сада разумите ту разлику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сада не мешамо који су Срби, који су, него, јесте ли Ви видели да су Милан Рендулић?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Јесам, Милана Рендулића сам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте видели да је он пуцао?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Али другога нисам, од Ловашчана, другог никота нисам видео осим Милана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када сте се окренули тамо после пуцњаве, да ли сте видели тог човека иза Ваших леђа или приметили да је пуцао?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Чујте, када је мина експлодирала, од мене је била једно четири метра, четврти по људима сам био

од мине, испред, онај што је наишао на мину. Мене је дигла два метра, мина бацила натраг у ону траву и шта мислите, да ли човек тада размишља и да кажем да су ме, да сам гледао у Србе и све. Ја сам лежао сат времена, нисам главу дизао под њиховим командама, када је командовао, «дижи се», виче ономе, мајковићу неком каже, »мајковићу командуј да се дижу, командуј војски нека пуца».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то каже?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ви мислите да се могло, који то мозак, нема га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало се ту зауставите, ко то каже, «командуј војсци да пуца», ко је то рекао?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Па, овај сада ко је ту заповедник, ко да је нас сада било сто, овај, не нас, заповедника. Сада сам рекао, било је два заповедника, а потчињени је командовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Потчињени командовао?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да, знате зашто то говорим, зато што не знам сада, хоћу рећи водник, поручник или шта је, онда кажем, онај који је био извршни, а он је свом извршном овај, наређивао да командује да се дижемо и да пуцају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево сада ћу да Вам предочим ово што сте изјавили релативно скоро, 22.11.2007. године када је наш суд тражио замолницом да Ви дате изјаве, тамо сте давали у Ловасу, па сте тада рекли, да је Љубан Деветак у тој кинодворани се представио као председник Ловаса и рекао је «да је он сада једина власт и да сви заједно морамо радити ако не мислимо бити гладни». Да ли је рекао Љубан Деветак ово, да је он једина власт?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Чујте, он је нама рекао, сазвао нас је и рекао нам је и у том смислу сада иде све. А јесу те речи које сте Ви изrekli ја сада не могу рећи, тринаест година је далеко. Али у том смислу се сводило све, Љубан се лепо нама представио да морамо бити поштени, вредно радити, слушати, ко ти шта нареди, мора радити, он је, каже, «ако неком шта треба, не одговара, нека дође, мени се обрати, ја ћу решити све» и у овој реченици имате одговор дупло за то Ваше питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Такође је овде констатовано да сте изјавили «када је Љубан Деветак стајао на трему», тамо када

сте били окупљени у тој задрузи, значи пре овог кретања на ту детелину, «да је имао на себи шарену маскирну униформу».

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Па, добро ја, знате шта, није добро што су две, три униформе и онда то је за одвјетнике супер подпитање, питање да лажем. Али ето, можда је имао, ја ето, сада ћу порећи, јесам рекао за униформу, само за коју, ја Вам не знам сада точно рећи, али је био и људи су били око њега горе и кажем, било је који су молили и било је, он је нешто објашњавао овим, овај, који су то били, ваљда ко ће водити доле ту колону и све, он је њима нешто објашњавао, показивао, а шта ја знам, ја сам био педесет, шездесет метара даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и овде Вас је судија питао, да описујете Петронија и тог Косту, па сте Ви у њиховом опису рекли: «Петроније је, мислим, носио личку капу, док је Коста носио шубару, коју је добио, како је сам рекао, од товарничког попа».

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то тачно?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Петроније је носио личку капу, а представио нам се да је он, да је његова мама Словенка и показивао је да има липу, лист ваљда, словенски новац, да има негде истетовирано и не знам ја све, то сам ја само онако у страху чуо све. А Коста, Коста је носио капу, то је он рекао, од товарничког попа, када су убили, онда је он носио капу и каже да је то срећа, да су њихове старе баке говориле да је то поповско носити капу, да је то срећа и да је зато носи. Ето, и то безвезе причам, а оно треба, што је злочин, злочин, а ово, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите пуномоћници.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли могу ја прво?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извињавам се.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Имам једно питање за Вас. Када сте били у дворишту оног јутра, када кажете, Петроније иде около па убада, па је ту сада било неких питања, кога убада, да ли сте Ви видели или сте чули, па сте после видели ожиљке на неким људима, па сам хтела да Вас

питама, да ли је још неко убадао ножем том приликом, осим Петронија?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ја нисам видео, ја нисам видео, Петроније, знате, јавно пред нама и у том злу, када је новце тражио, овај и када су ови бројали, па били новци згужвани и све, а он онда извадио па дигне до рукава, овај, до лакта рукав и нож онај, бајонет, оштри као на и овако по руци вуче, оно брије длане, «немо да се који», тако је рекао, «да који затаји новац, види»:

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, а касније док сте били, кажете, неколико година касније са овим Вашим мештанима који су показивали ране по бутинама, да ли су они причали, ко им је то радио, ако Ви можда нисте лично видели, јесу они помињали ко им је то радио?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Па, рекли су да је Петроније.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, и имам још једно питање. Рекли сте, «у подруму Месног уреда, ту су били они који су одабрани да буду под строгим контролом». Да ли Ви знате, ко су ти људи и зашто су они били под строгим контролом, који је то био критеријум, које је то било мерило да ти буду под строгим контролом, да ли знате нешто о томе да кажете?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Па, знате шта, срамота ме је некога оговарати. Ја сада знам да ће тај који ће да ме чује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Микрофон устима, молим Вас.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Тај човек ће се љутити, али то је тако било. Ту је било у питању новац, а кажем, за ово питање сада сте дали два питања, па сада за друго не знам Вам одговорити.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Рекли те да су људи били под строгим контролом, па сам хтела нешто ближе о томе да нам кажете.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Нема нико да се љути, ко ће се љутити, на кога мислите?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: То су људи наши из Ловаса, али су то људи мало моћнији, знате, који су имали новаца и овог свега. Онда ја по просуди и ови људи кажу да их држе зато да ће га уценити, одвести кући да му да новце. Али, ајде, Филић

Марко, он је добио батина, ето умро је. Још сам Вам заборавио нешто рећи, сада ово нема везе са овом темом што сада ми говоримо. Али шеснаест је умрло у задњих пет година, шеснаест од минског поља који су били, батине примали. Младића, од 38 година, 35, 42, хоћу рећи, е сада кажем за ово, те су људе чували, али има неко, то само може дати одговор они који су их држали. То су, мислим, били млади и ја сам разумео, млади људи и то обично који су имали више деце и не знам ја и страствени навијачи. А ја мислим да је ту исто било у вези, да није било нешто овако, већ један другом, што каже, досадио за навијање, не знам ни ја шта, не знам, ето, ја тако претпостављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа нам нисте појаснили, господине Сабљак, члан већа Вас пита, ти који су држани под строгим контролом, који су то?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ко је њих одабрао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је одабрао да они буду под строгим контролом?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: То су људи, то су људи који су ухваћени чим су они улазили у село, војска, ти су похватани и затварани у задругу, на спрату је горе складиште од радионе, онда су они у радиону и горе и на спрат их гурали и сви су били тамо. И увек како је који прочитан, тамо где је била команда, који је имао, овај пропуст за кућу, кући, који није тај је задржан и нестане тако да не зна ко само они који су унутра знају да је ошо, а куд је ошо не знају.

Члан већа-судија ТАТЈАНА ВУКОТИЋ: Значи, имали су неку заједничку особину кажете, новац, шта, по којем су ту бирани или навијачи, чега навијачи?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: За поједине људе.

Члан већа-судија ТАТЈАНА ВУКОТИЋ: А за поједине?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Говорим било је пар људи тако стари, он је имао новаца, марака и водио га је Петроније које куда, овамо, онамо и једном је нестао, а тако и тај Марко Филић исто што је био, ја вјерујем да нешто је зарад новца јер је и тај имао новаца, шверцовао је са. Било је ето не знам ни ја, могу вам ја казати није ниједан Србин рањен у Ловасу нити га је ударио неко нити ништа, то је све било братство и

јединство као за време највећег комунизма. Шта се то десило тад ми не можемо казати.

Члан већа-судија ТАТЈАНА ВУКОТИЋ: Имам још једно питање за Вас само.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ајде.

Члан већа-судија ТАТЈАНА ВУКОТИЋ: Ви сте рекли, оно кад сте присуствовали кад су много тукли па кажете један Ваш мештанин је добио јаке ударце у главу, очи су му просто искочиле, рекли сте тукли су их ови које ми не познајемо, је ли тако?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да.

Члан већа-судија ТАТЈАНА ВУКОТИЋ: Јесу ли све исто тукли, јесу ли се обраћали тим људима именом или како? Како су бирали кога ће да туку, јесу ли сви тучени или неки више, неки мање? Да ли су им се именом обраћали, како? Како су бирали кога ће да туку, јесте ли Ви то могли да учите?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: А како не, повраћали смо у вражију матер, знате у каквом сам стању био, добијем по плећима горе, само чувам главу, добијем по плећима ја не осетим.

Члан већа-судија ТАТЈАНА ВУКОТИЋ: Не, питала сам како су, пошто вас ти људи не познају, ти кажете који туку, како су одабирали, јесу ли се неком обраћали по имену, презимену или како?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ма нису.

Члан већа-судија ТАТЈАНА ВУКОТИЋ: Како су одабирали?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Они су изгледа, ја нећу то би онда било криво, не знам сто посто, али по мојој процени сваки је имао задатак којега да држи јер који је под каквим, како бих вам рекао, који је човек био каки ту је било који људи су били пијанци и све и вређали људе и све, али кажем на бази личности то је било.

Члан већа-судија ТАТЈАНА ВУКОТИЋ: Али како на бази личности, сачекајте, како на бази личности кад вас ти не познају што вас туку, како на бази личности то ми није јасно? Па кажете ти што туку вас не познају, како причају с вама, шта кажу?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Па јесте ли видели кад кордон кад се скупиле људи опашу један кордон људи и то је било пред излазак оно дај удри да они запамте, можда су се они бојали

да ћемо ми бежати или шта па што више да нас застраше и претуку или да се засите, они су знали да није било тог пуковника ја не знам шта би било, можда нас не би било.

Члан већа-судија ТАТЈАНА ВУКОТИЋ: Добро хвала.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: А можда су знали они па ето да се свако задовољи. Има који су били дуго па нису никог тукли, ајде мало да се задовоље или. То је моја представа кад сте ми дали такво питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: У рату, госпођо, да није мржње људске не би ни било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево сад ће вам пуномоћници оштећених постављати питања.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: У рату највише поштени и мекани људи страда, а онај који је човек вражији и крив тога враг не ухвати.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: (пуномоћник оштећених) – Да ли сте након напада кад сте обављали радове са овим комбајном за вађење репе, да ли сте то радили сами или сте били у нечијој пратњи?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Знате како, добио сам једнога тобоже да обучавам једног младића, то је Обрад Тепавац, тај дечко је био код мене, ја сам њега кад је полагао за механичара и све ја сам био као отац његов, били смо добри, да га поучим за полагање испита и он.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да, кад је био са вама да ли је био наоружан?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Је, био је наоружан и знате шта још, са мном је био наоружан, ја сам у комбајну радим он остави калашњиков унутри и оде ко зна куда оде, ја то нити дирнем нити ништа, тако да тај дечко није никада мени. Е, то је било пар дана и онда сам ја радио сам, сам сам радио, имао сам једно 7-8 превозара који су возили а ја морам одмах вадити и товарити приколицу и људи одвозе, тако да нисам имао стражара ту уопште.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, кажите кад сте овај округли стол носили за потребе Милана Радојчића, чији је тај стол био?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: То је био стол из куће где је била ја мислим полиција ако се не варам или територијална одбрана, Боре Кесера кућа на самом ћошку из Ловаса, у Ловасу.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А ко је издао наредбу да пренесете тај стол, одатле до канцеларије Милана Радојчића?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Дошао је један Ловасчанин, каже треба четири, три војника за преносити један стол. Пошто сам ја био на челу тамо који је сад, опет ћете ме питати али сад не знам који је то одредио јер сам био на првом и ми идемо за тим војником, то је Ловасчанин, знам га и одемо у ту кућу и раставимо и скинемо га и каже носите код Милана Радојчића у канцеларију. Шта ја знам где је Миланова канцеларија, ајде он нас одведе и он нестане јер смо ми ту, ми нисмо могли скинути па су негде ишли алат тражити па су скидали ти војници и кад је било готово ми уђемо унутра и стол узмемо. То је био велики стол једва смо га кроз врата изнели.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, хвала.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: И однели га у канцеларију, Милан тамо био и каже оставите га ту, «Чика Јоцо, само Ви идите немојте», још ја Милану кажем «Милане, нешто се чудно ствара горе», а већ је масакар био по дворишту, рекох «Нешто се чудно ствара томе, неће ваљати, могао си ти доћи тамо да видиш шта је», али Милан зна већ, то су већ сви знали и сељани и жене селске наше ловаске и сви шта ће бити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад је то било са тим столом?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Нисам разумио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то било тај догађај кад ви преносите тај стол за Милана?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Који је домет био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не који је домет, када је, ако не можете да кажете дан?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: То је било пред сам кад је почео тај вашар око 9-10 сати ујутро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То кад сте били окупљени у Задрузи у дворишту, је ли то?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да, из Задруге нас тај одвео из Задруге и онда ја не знам ја сам простудирао касније, није нас нико ни пратио ни ништа и ја сам онда сматрао, не знам сад

куд ћу, да нас није ко можда извео па да почнемо бежати па да нас убије. Ја од стрепљавине рекох дечки немој да који корак погрешно направи, идемо натраг отале смо дошли и ми смо се вратили тамо и онда смо се ето после тога свега кад се то десило прошло онда смо ишли на минско поље. То је било то кад је, пред то батињање.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Кажите ми да ли сте нешто након напада на село виђали да у селу горе неке куће?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Након напада сам видио. Е, сад можда нећу казати точно је ли то било тај дан, уочи, кад су тенкови улазили у Ловас, тенкови су улазили тамо код појединих кућа истоварали оружје и све, онда је једна кућа била, онда смо видели ми на улици били то се већ мало стишало дјеца и онда видим ди гори, гори зид, то је ваљда она граната ваљда после нешто гори зид, вађа, кућа, пуши се, гори тараба. Ту сам кућу видио, касније сам видео колико хоћете кад више није било никога видео сам кућа где су изгореле, ко је запалио ко није то се није видело.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Хвала. А да ли су вам за кретање кроз село у том периоду биле потребне пропуснице?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Јесу. Па куд год смо ишли морао си имати пропусницу. Имали смо право ићи по круха или како кажете хлеба, круха, свеједно је, ми смо добијали шта си тражио. Неко је казао да мораш ово тражити, неко и оно, али добио је.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Где сте добијали пропуснице?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: У Мјесном уреду наш један био је учитељ Клисурић Павле, он је издавао већином сељанима, онда неки који су ишли ван у команди су се издавале пропуснице и све а ја не знам вам рећи, ја сам тражио пропуснице од тог Клисурић Павлета, каже «Јоцо ти не можеш добити, наређено ми је да ти не можеш добити», а зашто ја не знам, а сад знам зато што су се бојали да ја побегнем па неће имати ко вадити репу. Ја нисам на то, а рекох можда имају поверење у мене, тако да али сваки је носио, онда касније су на више дана давали, али свако је имао у џепу.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: 18.10. док сте били затворени у дворишту Задруге да ли сте видели да ови људи који вас туку

да они разговарају са Љубаном Деветаком, Девчићем, Радојчићем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало. Није помињао да је видео.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Знам, знам, није помињао Девчића и Радојчића свеједно је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви не можете онда да питате да ли је видео да разговара са Девчићем и Радојчићем ако их није помињао, можете само за Љубана Деветака.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли су разговарали са Љубаном Деветаком?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Чујте, ја знам да је Љубан имао два телохранитеља стална који су га возили куд год је требао у Београд и свему а за ове за војску и све, кажем вам, ја нисам видио да они разговарају јер пошто сам ја стално био на послу и кад сам био унутра нисам, а они ако су разговарали негде су у канцеларији горе у Задрузи има велика дворана и увек је то било пуно.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Који су то били Деветакови пратиоци, тако сте рекли, телохранитељи?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Е, то су два страна човека, ја не знам, један је био на ћелаво ошишан и носио је исто што сам ја већ казао ту француску капу, качкет оно као тањур, а један је, сад можда ћу, не знам шта је онај имао на глави, пуно је тога догађаја било и.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте тог 18.10. у дворишту Задруге видели и Радојчића и Девчића?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Којега Девчића?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Милана Девчића и Милана Радојчића, Мићу Девчића?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Чујте нешто, нити је Милан био, ево ја ћу вам рећи наши се људи нису видели у томе, једино што је Љубан онда дошао, сад шта је он требао тамо, кажем нешто се договарао, шта је требао с људима, видео сам тога Милана Рендулића, видео сам жене од појединих тамо што су биле куварице кад је настао тај масакар, кад су људи почели падати, крв шприцати на све стране, све су жене по оном ходнику вриштале, трчале, падале, повраћале, ваљда нису знале шта ће се догодити све, то је било зло живо па су их вукли некуд, давали им инекције за умиривање, то је зло

било, онда је то мало потресло нешто, е сад како касније кад смо ми отишли шта је било ја не знам. Ту је још остало људи, куд су они, шта су, неке су некуд одвели па батине добили, то више не може нико. Где је пуно људи ту је пуно догађаја, ту не можеш схватити све, нарочито ако имаш луђачки страх.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Кажите ми, рекли сте данас да Петроније није убадао редом затворенике, него да је убадао по неким налозима, да им је неко говорио, па од кога мислите да је добијао?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Не чујем ништа.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Рекли сте данас да Петроније није убадао редом затворенике него да их је убадао по нечијим налозима а да му је неко говорио кога да убада, па шта мислите од кога је добијао те налоге?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Знате како, јер без плана нечијега не може се ни творница производити, не може се ни. Ја вам то не могу рећи, само знам. Је л' слушате?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да, да, чујемо Вас.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Само није што је она госпођа се изјаснила да сам ја рекао да је ишао редом, није редом, негде сад једнога убоде, па тамо прескочи 5,6 или 2 или 10, ја сам онда мислио можда има а они су више пута горе са ходника на нас гледали као да је упирао неко руком у којем реду и ко је. То је онако само, ја то нисам ни чуо јер да су сви редом ишли то би било друго да је све редом одједном.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А у једној од својих изјава сте рекли дана кад сте напустили Ловас али кад сте одлазили у избеглиштво да је неко од вас тражио да потпишете изјаву да сву имовину остављате добровољно. Ко је тражио од вас да такву изјаву дате?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ја нисам давао изјаву и нисам то рекао, већ је питало поједине, можда пола људи јер су они звали, то је било касније, они звали кад су протерани ови из Славоније Срби онда су морали наши напуштати да би ове људе имало где да их смести и онда су звали у Месни уред да мора потписати и да оставља имовину општини, држави, не знам ја како је то било, али ја нисам, ја сам отишао што ми је жена била болесна јако и ја сам морао отићи ради жене и то сам добио одобрење и ја сам још изашао, добио сам свог

«фићу» и изашао сам до Шида или до Бијељине «фићом» својим, онда сам наставио даље без побриге и онда смо прешли у Хрватску, али пратио ме је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

НАТАША КАНДИЋ: Ја бих Вас питала, данас рекли сте нам да су жене и деца такође брали кукуруз хладно, зима?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да, била је суснежица и мраз велики.

НАТАША КАНДИЋ: Мраз? Да ли знате ко је наредио да жена и деца иду у брање кукуруза, одакле та наредба да ли знате?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Госпођо, наредио је тај Кризни штаб, мислим ја само знам за то и видео сам а ко је наредио, Кризни штаб је наредио, сад ћу вам још наставити кад ово испричам један случај и о српским женама. Добро је. За то не знам ко је наредио само кажу из овога Кризног штаба а тамо ко је био шеф ја вам не могу рећи. Добијали су позиве, ишао је овај, добовао је прво па је ишао редар општински и наређивао да ујутру морају доћи у задругу на распоред да ће се брати кукуруз. Е толико ја знам а ко је био наредбодавац, то не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте ли видели колика су та деца била?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Све и дјеца до 12 година и од четврти разред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је ово било господине Сабљак, ово сад што причате? Да ли се сећате у ком периоду?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: У ком?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то да раде жене, деца по мразу?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Није имао ко други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам кад је то било, да ли знате у ком периоду је то било?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: У мјесецу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ја мислим да је било у, кад се вади репа и бере кукуруз. Ја знам да сам ја комбајнирао и кукуруз брао и вадио репу и то је било, ја ујутру дођем тенкирам строј.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не знам ја, Ви то знате кад је то било у ком месецу?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Саде ево ја ћу вам рећи боље да не кажем ако погрешим онда сам лажов. Семенски кукуруз се

бере најкасније кад је зрео да семе не таји, а кад кукуруз сазвори меркатилни он се већ одавно раније се сејао онај зрео, само је закаснио због те ратне гужве и тог свега па су онда хтели да извуку, ваљда је била наредба од Земун Поља да оберу тај кукуруз и да предају, имају у Шиду семенска, сигурно су они ургирали да се то мора обрати и онда су зато већином и ишли што је било у селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет не чусмо кад је то било? Колико после овог догађаја на детелини и том минском пољу ово кад сте рањени, пострадали? Колико после тога?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ја опет не разумем шта толико.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је то било у листопаду?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Десети, ја мислим да је био десети месец, нећу гаранirati па ево свугде документи стоје кад је Ловас нападнут, кад је пао, кад је минско поље било, то не треба да говорите о томе.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли имате сазнања када су ујутру ишли окупљали се и ишли на то брање кукуруза?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ето тад кад је била сезона, то је било ваљда почетком једанаестог месеца.

НАТАША КАНДИЋ: У колико сати ујутру су ишли у брање?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Од 7 јер и ја сам морао од 7 или од 6 до 6, нешто је било, не могу вам ја рећи само знам да сам до 6 морао радити.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте видели да ли су жене и деца ишле под пратњом неком?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ја не знам, био је неки Силвио су га звали, исто је био неки официр, тај је био ваљда неки, не знам ни ја, он је тако у пољопривреди са овим агрономом задружним су се договарали, овај њему упућивао и овај ваљда набављао нешто и шта је, за њега не знам али било је.

НАТАША КАНДИЋ: Само да Вас питам да ли је неко са оружјем пратио жену и децу?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ја вам не могу рећи.

НАТАША КАНДИЋ: Добро.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ево туди сам јај сипао гориво, цеста је, с оне стране цесте је пумпа ја сам тамо тенкирао, а колико је цеста широка 10 корака, овамо је преко одмах била табла од цесте је место кукуруза и ту на ћошку је било руља тих

жена и дјеце и чекали су док тај дође а ко је ја нисам гледао ко је дошао да заповеда јер требало је туда доћи трактор и донети материјал у шта ће они брати и све то нисам пратио.

НАТАША КАНДИЋ: Не чујемо, мало микрофон.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ја само гледам да ме неко не бупне по леђима а куд ко иде, што мање човек види боље му је.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је био уведен полицијски час?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да, био је полицијски час.

НАТАША КАНДИЋ: За кога је важио полицијски час?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Па важио је свима који немају пропусницу и који не раде, а одређено је било по крух, пропуст је био по крух у ваљда 10 сати кад дође из Шида.

НАТАША КАНДИЋ: Да Вас питам, да ли су Срби узимали, добијали пропуснице за кретање?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: То вам ја не могу рећи, не могу вам ја рећи, ја мислим да не би имали зашта.

НАТАША КАНДИЋ: А јесу ли имали Хрвати зашто да добијају?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Па због наредбе, наређено је.

НАТАША КАНДИЋ: Коме је наређено?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Па наређено је да не сме нико никуд се кретати без пропуснице и без ознаке на руци.

НАТАША КАНДИЋ: Без ознаке на руци? А поново Вас питам да ли знате да ли је неки Србин носио ознаку на руци или да ли је имао пропусницу за кретање?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: То вам ја не бих могао рећи, не верујем.

НАТАША КАНДИЋ: Не верујете?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: По расположењу ја сам пуно имао тих пријатеља Срба, по њиховом расположењу и свему нису имали, богзна како, они су мене уверавали.

НАТАША КАНДИЋ: А сад ми кажите зашто су Хрвати морали да носе беле траке а Срби не?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Па зато да се распознају.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да се распознају, ако неко негде нешто направи или не знам шта има траку зна се ко је, онда ту зна се како ће се реаговати, мислим то је и вама јасно само што питање је тако устројено и тако се мора, а шта ја знам.

НАТАША КАНДИЋ: Само још да остане потпуно јасно. Да ли знате и за једног Србина који је носио белу траку или имао пропусницу за кретање?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Не знам, ја га нисам видио. Ако је неко сам своје воље носио у вези неке камуфлаже али да је бистре главе није нико узео, нити је то пркосио са тим тракама да нас уцењује, не знам, и куће, зашто су куће носиле, кућа није ником направила зла морала је имати а знате то сигурно зашто.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми да ли су деца морала да носе траку?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Сви.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Сви, сви.

НАТАША КАНДИЋ: Сви, укључујући и децу?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да, да и жене и дјеца.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. У Вашој изјави Хашким истражитељима рекли сте да су вас терали да потпишете изјаве о уступању имовине и да Ви то нисте хтели да урадите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао га је, питала га је пуномоћница.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Нисам разумео питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте већ одговорили господине Сабљак, било је то питање малопре.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам, да ли нешто можете да нам кажете, не треба детаљи али сте у изјави Хашким истражитељима помињали да је било и силовања, па само начелно?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: За силовање, нисам разумео, је л' за силовање?

НАТАША КАНДИЋ: У изјави Хашким истражитељима описујући ситуацију у Ловасу рекли сте да је било и силовања и да знате жене али да нећете да изнесете њихова имена просто ради њихове заштите. Ја Вас само питам да ли Ви знате, да не изнесете детаље, само да ми одговорите да ли знате конкретне случајеве силовања, то је једно питање па Вас молим прво на то?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ја сам казао да сам ја чуо да жене има, Ви кажете да знам која је жена, та је јавно сама рекла, каже «Ја сам силована али ништа не тражим од никога и нећу

и не стидим се» и још је рекла за једног који јој је помогао да изађе из тог кошмара, да изађе ван, тај је ту исто на списку што је њој помогао јер му је дала марке.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је у Ловасу постојала полиција, је ли тако?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да, три потројбе.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате за неки случај да је полиција покретала неке поступке, хапсила некога ето због силовања, због убијања, због онога што је радио Петроније, да ли знате неки случај?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ја за то можда је било а сигурно да је било свашта, само су се људи бојали па нису хтели изјавити исто као што и ја сам био рањен па није се смела крв видети јер би добио батина као кер, а било је, само кажем то је, не знам кад су људи то није више свест једног здравог човека да поступа као човек, све у страху, а кад је страх, страх је све.

НАТАША КАНДИЋ: Реците нам кад сте Ви напустили Ловас?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Зато сам хтео казати па сам заборавио, а сад сте ме подсетили. Ја сам 24-ог на наш католички Бадњак смо чули да је ће бити крвави Бадњак у Ловасу и онда сам ја добио везу, онда се већ није могло вадити, смрзло се све, онда сам ја добио пропусницу да могу ићи у Шид као на пијацу и дали су ми баш ти пријатељи, Срби су ми дали, мој «фића» је био у послузи њима и вратили су ми и ја сам мојим «фићом» на Бадњак и извадио пропусницу у команди и изашао за Хрватску.

НАТАША КАНДИЋ: Да Вас питам јесте ли својом вољом отишли из Ловаса и ли сте морали да одете?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Не знам ја, ја бих вам могао причати шест начина, женина болест ме је прво отерала, жена је моја болесна па има ангину пекторис, падала је у кому и све, немаш доктора, одведемо код радио је наш Качар, каже «немаш лекова, немаш ништа», онда ми од тог силнога страха, брат мој каже ајдемо се попаковати и идемо и ја кад сам ишао ујутро питају ме што ти нису на списку, зашто идеш. Ајде ево лечите ми жену ја нећу ићи. Изашао сам не својом вољом већ што да жену спасим.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, а сад помињете спискове. Какви су то спискови постојали за исељење?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Поновите још једанпут.

НАТАША КАНДИЋ: Сад сте поменули да нисте били, да вам је неко рекао да нисте на списку, а какви су то спискови?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Не знам ја, тако је мени рекао тај пријатељ Ђура Продановић, јер мислим не могу вам ја рећи, ја њих не кривим сви су са мном били пријатељи да нисмо бољи могли бити, па ето каже немој, ја сам још њима, имао сам бонова зарадити богзна колико, ја сам то давао од Ловрића Мирка сам из куће ишао, исто Србин и код њега смо се скупили и његов син нас је пратио до Брчкога, докле не знам ни ја и, кажем тако смо изашли и све касније били смо велики пријатељи, што каже и кад сам се вратио, ево сад је он отишао.

НАТАША КАНДИЋ: Само да Вас питам још једно.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: За Србију и онда верујем да је он ме подржавао, ја нећу рећи, пре је било опасно за Србе подржавати Хрвате а он ме је подржао кад ме је испратио.

НАТАША КАНДИЋ: А кажите ми што је било опасно за Србе подржавати Хрвате у то време?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Па зашто је било? Па ја не знам можда није свугде али код нас је, јер зашто је тај злочин такав био на најбољим пријатељима и пријатељству.

НАТАША КАНДИЋ: Само да Вас питам још око овог списка. Да ли су, били су овде многи сведоци па су нам рекли да су морали пре Божића или за Божић да оду, да напусте Ловас. Сад ми реците јесу ли они својом вољом напустили Ловас или је неко тражио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, то смо чули од тих сведока, не може он да тумачи вољу тих људи.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Немојте се свађати ово је питање добро, ту ћу вам дати један добар одговор. Они су док нису долазили из Славоније Срби овамо није нико, кад су почели Срби долазити онда су наши Срби редили, правили за сваку фамилију куће, редили наше људе и дали аутобусе и све возили за Шид и онда их лиферовали за Босну за све по наредби, за пет минута мора узети најлон кесу и ништа више, мало круха и воде и терај. То вам је то, а то је у развоју, то је тад било за Божић.

НАТАША КАНДИЋ: И само да Вас питам још нешто. Да ли су Хрвати могли да иду на сахране својих рођака најближих који су били убијени у том периоду?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Могла, за један случај знам што је један Звонко Мартиновић био масакриран у шупи једној, каже да су му срце вадили, повукли ван да виде колико ће живети дуго. Е, онда је његова сестра тражила, старија жена, тражила, каже чула је да је умро, каже где лежи, где овамо, где онамо а ови је сви вуку за рукав немој да се појави.

НАТАША КАНДИЋ: Не чујемо, само приближите.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Су говорили да се не појављује нигде, да се не сме на сахрану ићи и она није, није дозвољито каже што је јако у лошем стању, гадном, нису јој дозволили да иде на сахрану.

НАТАША КАНДИЋ: А у другим случајевима јесу ли људи?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Не знам, можда је било касније, за мене је пола онда, онда је напунило село Славонија, ова Западна кад сам ја отишао још пет година се касније дешавао вашар какав само можете замислити. Зато ја не знам, ја сам отишао, можда ови што су остали касније па имају неки, само ја мислим.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, хвала Вам, ја немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имали ли тужилац допунских питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само једно, једино питање. Да се за тренутак поново вратимо на минско поље. Рекли сте раније а и данас наилази «пицгауер», из њега неки официр, обраћа му се поручник кога сте Ви означили као поручника и говори му да су хрватски гардисти поставили mine на пољу, пуковнику каже шта му каже. Само ми реците да ли је тај, то лице кога сте Ви означили као поручник исто оно лице које је са Вама ишло у болницу у Шид?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ја по капи, мислим да сам имао, оно све да сам могао у детаље гледати, а по капи и по сталном кругу од нас, јер он није никад одлазио после те страданије никуда већ је био ту и кад смо ми потоварили у ФАП кад је дотеран, прем да га је дотерао из Ловаса и кад смо били потоварити он јеј ишао са једним, мислим да је његов тај шофер, с њим је пратио нас до Шида и пописао нас и све и одузео нам документе. Ја мислим да је један човек био и још

гледајте нешто, он је горе испод Борова, тамо има цеста, калдрма, он је за време док смо ми били доле, ови људи који су вадили mine он је корачао, имао је, ја сам разумео, био сам војник, корачао је на цик-цак, избројавао кораке и означавао где је тенковска мина и означавао и онда смо ми дошли, ови су његови војници ваљда вадили то, а он је отишао с нама и нама се и вратио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Сабљак, Ви сте помињали у ранијим изјавама да је 18 људи страдало на минском пољу.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Колико?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 18 сте рекли раније.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: О броју нисам ја госпођо, нисам ја, то је можда неко други, можда имате списак нечији, али ја не знам ни саде колико је на минском пољу погинуло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вас питати сад за неке људе да ли сте их евентуално видели у том кретању на тој детелини итд., ако неке не знате Ви реците да не знате, ако се не сећате да сте их видели реците «не сећам се», или потврђујете да су сигурно били.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ја ево тако вам кажем да ја точно не знам, то има списак, а ја колико ја сам чуо прије две, три године то људи увијек и додају, један прича овако, један онако, онда људи свако има другу причу, а ја нисам бројао, што кажем, нас је било у дворишту, нисмо ми могли бројати већ само онај што је писао, да нас је било око 70 или преко 70 у дворишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја ћу Вас сада питати за које људе можете сигурно да потврдите да су били тамо на детелини.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Мислите наше или ове које су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше за које можете сигурно да кажете да су били тамо виђени. Да ли знате овог Маријана Марковића, тог човека?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маријан Марковић?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Маријан?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Ако не знате кажите не знам.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Мислим можда га знам али сад га не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да се сетите?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Кажите још којег.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Томислава Сабљака да ли знате?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Који?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Томислав Сабљак?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Тога знам, то ми је фамилија, јер има Сабљака 4, 5 погинулих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, можете ли за тог човека да кажете да ли сте га видели у том кретању тамо или на детелини или не можете? Оно што нисте сигурни ја Вас молим да кажете нисам сигуран.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сад Вас питам за Томислава Сабљака кажете да га знате, то је од оца Јосипа, да не буде забуне јер имамо више.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Знам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био тај човек с вама тамо на детелини или није или се не сећате?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Ево сад једног примера, не могу вам рећи за њега јер ме једно буни. Он је јако био претучен у дворишту у Ловасу претучен и претворио се у непознатог човека. Е, сад да ли је он, он је био убоден ножем. Да ли је он не могу вам гарантирати, нећу рећи. Не знам је ли био на минском пољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ми и треба за које не знате реците не знам, а за које сте сигурни.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли Дарка Солаковића?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Знам, он је на минском пољу погинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли Ивана Палијана?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Знам и он је тамо погинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли Златка Пањика?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Пањика Знам, то ми је братић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли њега видели тамо на тој детелини?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Јесам видио га и иза првих рафала се дерао и дигао се горе и виче «убијте ме», каже «пали ме Полак» и онда је други рафал уследио и он је пао доле. Његов брат до њега Туња Пањик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он је био?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: И он је ту погинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли Славка Кузмића?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сећате ли се да ли је он био на детелини тамо?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Поновите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Славко Кузмић, ово све што Вас питам питам Вас за Ваше сећање да ли су ти људи били тамо на детелини?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Јесу. Ја кажем је, који није, је, је Славко је био на детелини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли Ивана Сабљака, од оца Петра?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био он?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Знам га он је покрај мене лежао мртав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли Мију Шалаја?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: То ми је братић од тетке, знам и њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био и он тамо?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли Ивицу Краљевића?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Знам и он је тамо погинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли Петра Бадањка од оца Данијела?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Знам и он је тамо погинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли Златка Божића?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Знам и он је тамо погинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви све то видели, јесу ли ти људи били око Вас, близу Вас?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Па видио сам их кад смо сакупљали новце онда смо били у кордону с групом и у колону кад смо кренули док смо се редали тамо видео сам. Кад су лежали

доле онда се више није могло, ко је год пао ниси га више могао познати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли Марка Видића?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Марка Видића знам, само не знам да ли је погинуо на минском пољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Луку Балића да ли знате?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Знам, знам и Луку али не знам нешто постоји сумња да није ишао на минско поље, нисам сигуран, јер он је одмах ујутру кад је дошао онај један официр он је онда претучен на ходнику дерао се ко мало дете. Е, сад је ли он имао моћ да хода пешке горе ја вам не могу рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Марко Сабљак, да ли знате?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да, он је исто на минском пољу погинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мато Ходак?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Мато исто, сад нисам сто посто сигуран јер је јако се изобличио и претучен да ли је ишао на минско поље или је остао горе, не гарантирам сто посто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Никола Бадањак?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: И за њега вам не могу рећи да ли је ишао на минско поље, био је с нама, је л' ишао на минско поље не могу вам гаранirati.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иван Цоњар?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Иван Цоњар је ишао на минско поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Славко Штрангаревић?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: И он исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Јосип Туркаљ за њега сте већ спомињали?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да, да он је умро још у Шиду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: председавајућа, ако дозволите, ја бих два, три питања поставио допунска, просто из испитивања овде је проистекла та нужда иако нисам мислио да мучим сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, ако се тужилац сагласи.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја не знам у ЗКП где пише да тужилац мора да се сагласи, искључиво Ви одлучујете о томе, сагласност тужиоца да ја добијем реч, у члану Закона се говори о томе да тужилац може добити допунски поставити

питања, односно онај ко је предложио сведока да може допунски испитивати. Нигде не пише да остали не могу, а посебно то је моје мишљење просто, а посебно да не могу, уколико из неког исказа или из неког питања проистекне нешто ново, другачије, нешто што треба проверити. Да ли ја морам, у том случају да предложим овог сведока поново као свог сведока, па да га поново негде позивамо, или ћете дозволити да без злоупотребе наших процесних права, сада када овде заступам двојицу окривљених, поставим питање сведоку?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ЗКП је предвиђено да право на допунска питања има тужилац.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да му се може, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте ме прекидати, ја сам Вас саслушала. А када се мења неки редослед, а у овој ситуацији се мења редослед, јер се допунска питања дозвољавају и другима. Овде има четрнаест окривљених и нешто мало мање адвоката и сада када бисмо дозволили допунска питања, то би могло још једно тридесет питања овде да иде редом. Ја не знам, ако тужилац се сагласи, ја ћу да Вам дозволим.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хајде колега, сагласите се, молим Вас, па да питам нешто нормално, јер ја стварно ово не разумем. Ја овде немам право да подигнем руку, да приговорим, ја сам на три питања госпође Кандић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, Ви сте имали редослед када сте длбили реч да постављате питања, и нисте.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: И тада нисам имао потребу, судија, да постављам питања, јер је накнадно произашло из питања госпође Кандић, из других питања нешто ново.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа ново није, све је то у ранијим изјавама. Изволите тужиоче, да ли се саглашавате или не или?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја мислим да смо ми овог сведока данас толико питали, ево већ је два сата, не могу да проценим неопходност да му се поставе нова питања и мишљења сам да вкше нема разлога да се овом сведоку поставља било које питање, поготово везано за предмет оптужбе. Ово друго нешто, мимо онога што је било, а било је таквих питања, мислим да није релевантно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, захваљујем се, можете да седнете.

Довршено сведочење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Сабљак.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли могу, нисам завршио? Госпођо председавајућа, нисам чуо Вашу одлуку о овом, ја желим на ову Вашу одлуку да уложим приговор већу. Ви сте мене три пута без одлуке на приговоре, на начин постављених питања у току самог испитивања госпође Кандић, оставили сте ме без икаквог одговора на мој приговор на постављено питање. Ви морате да донесете одлуку по питању мог приговора и по томе да дозволите већу да се ја обратим њему. Просто је невероватно да Ви мени не дозволите за ствари које нису биле изречене овде и које се први пут говоре, да ја не могу да поставим питање. Када ћу ја онда моћи више да видим овог сведока? Ја то не радим због себе, него због истине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево веће је одлучило да поставите та Ваша питања.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала најлепше. Судија, ја се захваљујем и Вама, јер сте Ви једном одлучивали када сам тражио прошли пут и рачунам. Ово је непотребно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја само не желим да се претвори, јер сада када бисмо такву могућност пружили свим учесницима у поступку, свим окрквљенима, онда би то било, када би свако само по једно питање поставио даље, то би било још тридесет питања најмање за сведока кога смо данас, па ја мислим, детаљно испитивали. Али ајде да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ево ја ћу стварно извући све што би било по мени. Ја бих питао овако, господин, пошто је већ сведочио о Србима из Западне Славоније који су дошли у одређеном периоду, што су дошли ти Срби из Западне Славоније у Ловас? Каква је то миграција, зашто су дошли, јесу ли они можда истерани из својих домова? Да ли Ви то знате, господине сведоче?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Приговор на овакво питање, није предмет оптужбе и питање је, мање-више исполитизирано, а не односи се на предмет.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Колега, што нисте приговорили госпођи малопре. Па није предмет оптужбе ни силовање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не односи се на време то, исељавање, насељавање, не односи се на.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Онда и ово све не односи се, и ако тако схватам, не морам да питам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Усваја се приговор, то није предмет оптужбе протеривање Срба или било шта, што сада питате.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Одлично, добро, реците ми, не дају ми да одговорите. Реците ми, молим Вас господине, за коју жену Ви знате да је силована у станици полиције у Ловасу? То сте изјавили у једном свом ранијем исказу. Која је то жена силована у станици полиције у Ловасу, да ли можете да кажете?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: То би била тајна, то је она сама изјавила и ја нећу да је увлачим у компликације, јер она је рекла, ја нећу ништа ни да терам и ништа да имам компликације.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја Вас молим да ме пажљиво саслушате. Ја поштујем Вашу искреност данашњу и Вашу веру у Бога. Да ли је она рекла да је силована у станици полиције?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Е то није рекла.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: То није.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала. Даље реците ми, молим Вас, у колико сати пада почетком октобра мрак на њиве и улице? Мрак, када пада почетком једанаестог месеца?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Откуд знам, па, пада око пет сати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Молим Вас, приговор на ово питање, ово је питање за све нас, када пада мрак почетком октобра, значи свако од нас може да одговори на то питање ако зна.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Тужиоче, ако су били на њивама до шест, седам, а у пола пет је мркли мрак, мислим да нема шта више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево да се више не расправљамо, ево сведок је већ одговорио, у пет сати поподне.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала лепо, реците ми, молим Вас, које дете именом и презименом знате да је носило белу траку?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Откуд ја сада знам, не знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли знате било које, јесте ли видели неко конкретно дете, било чије, Ваше дете, комшијско са белом траком?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Па, нисам ја ни видео док нисам горе изашао. када смо изашли горе као брати кукуруз, њима је наређено, а ја сам случајно свој посао радио и када сам тенкирао строј, онда сам их видео где, како су.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли сте видели да деца носе беле траке? Ово је оптужба за логор. Да ли сте видели децу са белим тракама и коју децу?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Слушајте, ја Вам не могу у танчине. Ако његов родитељ носи траку, онда је и он обележен.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада се одмах отвара, сада можемо до сутра да идемо са допунским питањима. Мислим, ова допунска питања, сада би могли још пет кругова испитивања. Изађите Крњајићу, пошто смо већ допустили, али убудуће више овако нећемо да радимо. Изволите да завршимо. Укључите микрофон.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја бих Вас замолио да питате Ви сведока, почевши од моје куће, од улице Иве Лоле Рибара, у правцу према центру или у правцу до овог сведока, да ли се пролази поред куће Вида Кризманића и обратно, из центра према мени или према сведоку, да ли се уопште пролази поред куће Вида Кризманића?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Да ли то ја одговарам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Нисам разумео, Жељко, Жељко, да пи ти то мени питање?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да, да.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Чуо сам. Жељко, ајде јави се.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ево ту сам.

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Од твоје куће се иде кроз центар, Вида је у левој страни у улици онамо, а ја сам у десној, тако

да не идеш крај његове куће, када идеш у село, не идеш крај њега.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Само то, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То када иде од своје куће, а када иде са периферије села, како се долази до куће Вида Кризманића?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Када иде, онда иде кроз центар, онда мора скренути у једну улицу, у десно, када иде из центра, мора на првој раскрсници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када иде са неке периферије села, како може да се дође до куће Вида Кризманића?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Сада нисам разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То причамо када иде из центра до куће, а када не иде из центра, из другог неког правца, са периферије села?

Сведок ЈОСИП САБЉАК: Са периферије, одоздол када се иде према Жељковој кући, центар је главна улица, онда за једну улицу се иде прво раскршће десно, скреће се у Видину улицу, Видина кућа је прва, друга, трећа, четврта кућа на левој страни од ћошка тога правца Жељкове куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала Вам. Господине Сабљак, хвала што сте се одазвали позиву да сведочите.

Довршено сведочење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: Ја сам поднео предлог за укидање притвора оптуженог Деветака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево само моменат да се одјавимо са Жупанијским судом у Вуковару. Нека режија прекине везу. У реду је.

Адв. ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: Ја сам поднео предлог прекјуче. Мислим да из изведених доказа које смо имали ове седмице, данас је тачно две и по године како је оптужени Деветак у притвору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине, ми више немамо времена за расправу.

Адв, ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: Како немате времена, човек је две и по године у затвору, Ви немате времена да одлучујете да ли да остане или не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада немамо времена, ова судница је заузета, постоји и друго веће које мора да уђе сада и да се излуфтира судница.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 14 часова и 20 минута, односно ОДЛАЖЕ и следећи главни претрес одређује у дане:

**од 21. до 25. децембра 2009. године,
све са почетком у 9 часова и 30 минута.**

На претрес позвати сведоке:

- **Борисава Пребега, Зорана Милошевића за 21. децембар 2009. године,**
- **Игора Борића, Горана Брковића за 22. децембар 2009. године,**
- **Богосава Давидовића, Зорана Грујичића за 23. децембар 2009. године,**
- **за 24. децембар 2009. године по службеној дужности се одређују сведоци Живан Стојковић и Мирослав Плавшић и**
- **за 25. децембар 2009. годин сведоци Милосав Милутиновић и Стојан Илић.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ето, с обзиром да су католички празници у то време, Божић, ми смо одредили ове сведоке. Изволите, само пожурите.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Госпођо председавајућа, ја сам добио на Ваш захтев ону документацију из затвора, здравствену документацију. Међутим, има један проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас ништа не чујем, само мало.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Има један проблем. Ја не знам да ли све Ви добили исто за Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесам.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Јесте, поставља се питање колико је ово меродавно, обзиром да није ни потписано, ни оверено, не зна се ко је издао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је документација Ваша из Окружног затвора када сте били у притвору. Мислим, да ли је меродавна или не, ја не могу да оцењујем лекарску службу Окружног затвора у Београду. Ако имате неких примедби, тамо.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Имам само још једно, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Обзиром да они нису испунили сав захтев који сам ја Вама предложио, да доставе.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Писмено се обратите у вези тога, ако нешто није у реду.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА